

İşçinin kıdemi, genel grev sebebi!

Gerçek

Mart 2015 / Sayı: 65

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Evde tek başına

AKP iktidarı, tüm bir halkı eve kapatmaya çalışıyor. MESS hükümeti işçiye mesajı grev yasağıyla verdi. "Grev yaparsanız milli güvenlik zedelenir" dedi: "Oturun oturduğunuz yerde!". Batıda Gezi ile başlayan halk isyanı bir süre sonra 6-12 Ekim serhildanıyla doğuda yankısını buldu. İki isyan birbiriyle kucaklaşamadı ama ikisi de AKP hükümetinin, halkın güvenliğine saldırmasına birer tepki olarak yükseldi. Gezi Parkı ve Kobani birikmiş öfkenin patlamasına vesile oldu. Nihayet her ikisi de iç güvenliğe tehdit olarak görüldü ve AKP hükümeti torba yasasıyla Türk ve Kürt halklarına "evinize dönün" dedi: "Sokaklar tehlikeli ve ben sokakları daha da tehlikeli hale getireceğim."

Tabii ki kadınlar... AKP hükümetine göre, kadının da yeri evi... İş ise annelikten ibaret olmalı. Üç ve daha fazla çocuk, evde kariyer yapmayı teşvik, teşvikin tutmadığı yerde tehdit. Cezalandırılmayan her tacizci; haksız tahrik indirimi alan her katil, her tecavüzcü; din adına televizyona çıkıp, küçük kızların hangi yaşta evlendirilebileceğine dair fetva veren her hoca ve tabii ki kadın erkek eşitliğinin yeminli düşmanı olan Reis-i Cumhur, kadınlara yönelik birer tehdittir.

Gençler... "Gezici isen bir daha sokağa inme" diyor: "Bir talebin varsa CHP'yle ilet, biz aramızda hallederiz". "Kürt genci sen de inme sokağa" diyor: "Hakkın çiğnense de kardeşin katledilse de, Kobani düşse de, sen bekle, süreç var, otur süreci evinde televizyondan izle".

İşçiler, kadınlar, gençler... Sokağa çıkma, hakkını arama, eve kapan televizyon izle. Evde canın da sıkılmaz; çeşit çeşit diziler, maçlar, yarışmalar var. Havuz medyası izlemesen de olur, öbürlerini izle, ama yeter ki izle.

AKP iktidarının halkı neden eve sokmak istediği çok açık. Çünkü halktan korkuyorlar. Halka kendi korkularından daha büyük bir korku salmak istiyorlar. Her korkak zalim gibi, bizi tek başımıza yakalamak istiyorlar. Adeta halka pusu kuruyorlar.

Biz diyoruz ki: Evde ve yalnız başına güvende değilsin! Örgütlen, sendikalı ol, siyasete gir, birleş, sokağa çık, grev yap, ayağa kalk! Kendimiz ve sonraki nesiller için güvenli bir geleceğe giden yol sokaklardan, caddelerden, 8 Mart, Newroz, 1 Mayıs meydanlarından geçiyor!

Gerçek

EVDE TEK BAŞINA DURMA! ÖRGÜTLEN!

Kürt sorununda "çözüm" süreci: Teslimiyet mi, barış mı?

7 Dört yürekli dev 14

Yunanistan'da halkın umuduna darbe

15

Metal grevi ve Devrimci İşçi Partisi

Devrimci İşçi Partisi metal sektöründe yapılacak bir grevin tüm işçi sınıfı mücadelesini ileriye taşımak açısından son derece önemli olduğunu başından itibaren kavramış ve bu doğrultuda politikasını oluşturmuştur. DİP süreç ilerlerken, metal işçilerini greve çağırarak bir bildiri yayınlamıştır. “Sadece daha iyi bir TİS için değil tüm metal işçilerinin birliği için haydi greve!” diyen DİP bildirisini, Gebze mitinginde sendikasını grev için zorlayan işçi inisiyatifleriyle örtüşmüştür. DİP, baştan beri bu grevin tüm metal sektöründe canlanma yaratabileceğinin altını çizmiştir. Tüm sendikalardan işçilerin hatta sendikasız metal işçilerinin de bir platformu olan Metal İşçilerinin Sesi çalışması da bu çizgiyle paralel yürümüştür. Bugün grev süreci yasaklanmış ve mücadele yarıda kalmış görünse de Türk Metal üyesi fabrikalarda yer yer kıpırdanmalar sürmektedir. Gre-

vin güçlü bir çıkışı olsa ve kazanımlar elde edilse bu kıpırdanmaların büyük depremlere dönüşmesi işten bile değildi. Bu da Birleşik Metal’in grevini tüm metal işçilerinin grevi yapan değerlendirmelerin ne kadar doğru olduğunu göstermektedir.

DİP, tüm militanlarını metal grevi için seferber etmiştir. Bu seferberlik grevle dayanışmanın yanında, bu dayanışmanın diğer sektörlerden işyerlerini kapsamasını, diğer metal sendikalarının tabanında hareketlilik yaratılmasını esas almıştır. DİP’in ön ayak olduğu ve DEYK’e (Dördüncü Enternasyonal’in Yeniden Kuruluş Koordinasyonu) bağlı partilerin gerek siyasal düzeyde gerekse sendikal hareket içinden yükselttikleri dayanışma, greve dikkat çekilmesi açısından etkiliydi ve grevci işçilere moral verdi. Devrimci Marksist aydınların da aktif şekilde katıldığı destek kampanyaları da benzer bir

rol oynadı. DİP aynı zamanda bu grevi militanları için bir okul olarak gördü ve DİP’li öğrenciler grev gününde ve grev yasağına karşı mücadelenin devam ettiği anlarda, grev çadırlarını okudukları okullara tercih ettiler. DİSK ve Birleşik Metal’i grev yasağına karşı önceden hazırlık yapmamakla eleştiriyoruz. DİP ise bu konudaki uyarılarını daha grev yasaklanmadan yapmaya başlamıştı. Metal İşçilerinin Sesi bülteni de bu perspektifle paralel biçimde işçi sınıfı mücadelesinin yasal sınırlara hapsolmemesi gerektiğini vurguluyor, grev yasaklanmadan grev yasağına karşı geliştirilecek mücadelenin meşruiyetini ve anayasa ile uluslararası sözleşmelerden kaynaklanan yasal dayanaklarını işliyordu. Grev yasağı kararının duyulması ile birlikte de bu uyarılar açık mücadele çağrılarına dönüştü. DİP Politbüro’su yasak kararından sonra derhal “Metal grevi ve metal işçisinin her türlü eylemi haklı

ve meşrudur! Bakanlar kurulunun grev yasağı hükümsüzdür!” başlıklı bir açıklama yayınladı. DİP militanları da fabrikalarda bu çizgiyi savundu. Sendika mücadeleyi harlamak yerine itfaiyecilik yapmayı seçerken Metal İşçilerinin Sesi bülteni ise “Grev yasağını yırtmanın yolu yeni Kavel’ler yaratmaktan geçiyor” diye haykırıyordu.

Gelinen aşamada AKP’nin sınıf karakterini net bir şekilde oraya koyduğunu görüyoruz. Bunun MESS hükümetine karşı gerekli olanın da sınıf sendikacılığı ve sınıf politikası olduğu da bir o kadar açık. Grev yasağının ardından Gerçek gazetesi bu anlayışını manşete taşıdı. Aynı sloganla DİP militanları Kocaeli mitinginde boy gösterdiler. DİP bu çizginin takipçisi olmaya devam edecek. Fabrikalardan mücadeleyi yükseltmek için grevden sonra da tüm gücünü seferber etmeyi sürdürecektir.

Metal greviyle enternasyonal dayanışma

Metal işçilerinin grevi okyanuslar aştı ve dünyanın öbür ucunda Arjantin’de yankılandı. Devrimci İşçi Partisi ile birlikte Dördüncü Enternasyonal’in Yeniden Kuruluşu Koordinasyon’unda (CRFI/DEYK) birlikte mücadele eden, Arjantin’in en büyük sol partisi olan Partido Obrero (İşçi Partisi, PO) milletvekilleri Nestor Pitrola, Pablo Lopez ve Sınıf Mücadeleci Sendikal Koordinasyon’un ortak imzaladığı bir bildiri ile metal greviyle tam bir dayanışma içinde olduğunu ilan ederek AKP hükümetinin grev yasağını sert şekilde kınadı. Arjantin’de de metal işçilerinin işten çıkarılmalarına, ücretlerin düşüklüğüne ve ücretlerden alınan vergilere karşı mücadele sürdürdüğü bir dönemde bu dayanışma son derece anlamlıydı.

DEYK’in İtalya seksiyonu Komünist İşçi Partisi (PCL) de metal greviyle aktif bir uluslararası dayanışma gösterdi. Grev yasaklanır yasaklanmaz Venedik’ten AKP’yi protesto ve metal grevine destek açıklamaları geldi. Açıklamayı İtalya’da CGIL’a (Genel İşçi Konfederasyonu) bağlı metal işçileri sendikası olan FIOM yöneticileri yaptı. Açıklamayı imzalayanlar aynı zamanda bu sendikalar içinde sınıf mücadelecisi bir eğilim olan ve adı Türkçe’ye “sendikacılık başka türlü yapılı” diye çevrilebilecek olan hareketin de önderleri. Geçmişten beri metal işçileri arasında etkili bir parti olan PCL grev yasağından sonra Milano’da Türkiye konsolosluğu önünde protesto eylemi yaptı. Konsolosluğun parmaklarına “AKP=MESS”, “DİP ve metal işçileri ile omuz omuza”, “Birleşik Metal grevinin elinizi çekin” yazılı dövizler astılar.

Floransa’da da geniş bir koordinasyon “İşçilerin birliği MESS’i yenecek!” yazılı Türkçe bir pankart da açarak eylem yaptı. Eylemde yaptıkları açıklamada şunları söylediler: “Greve giden 15.000 işçiyle ve de hem MESS’in hem de sarı sendika Türk Metal’in karşısında grevi örgütleyen Birleşik Metal-İş’ten yoldaşlarla dayanışma içerisindeyiz. Koordinasyonumuzun “Ya hep beraber ya hiçbirimiz!” şeklindeki şiarı yalnızca bir slogan değil, aynı zamanda tüm dünyadaki erkek ve kadın işçilerin ortak düşmana karşı savaş narasıdır.” 43 fabrikasında 7 bin kişinin çalıştığı, yıllık üretimi 5 milyon tonu bulan ve çelik işleme sektöründe Avrupa’nın en büyük şirketi olan Marcegaglia’nın işçi temsilcileri de “Mücadele etmeyenin ekmeği olmaz!” sloganıyla metal grevinin yanında olduklarını duyurdular.

DEYK’in Yunanistan seksiyonu EEK (Devrimci İşçi Partisi) ise yoğun bir seçim kampanyasını yeni bitirmiş ve yoğun bir siyasi gündemin içinden geçiyordu. Ancak bu yoğunluk içinde dahi Türkiye’deki metal grevinin sesini komşuda duyurmaktan geri durmadılar.

DEYK’in saflarından ve uluslararası sınıf mücadelecisi sendikal hareketten yükselen dayanışma ile DİP’in yükselttiği “bu grev hepimizin” şiarı uluslararası bir anlama kavuşmuştur. Metal grevinin tüm eylemlerinde ve Kocaeli’deki mitingde DİP’in ve Metal İşçilerinin Sesi’nin saflarından yükselen “Bütün ülkelerin işçileri birleşin!” sloganları sadece Marx ve Engels’in sözlerinin bir tekrarı değil işçi sınıfının somut, güncel ve yakıcı bir ihtiyacının hatırlatılması ve uluslararası dayanışmanın verdiği coşkuyla daha büyük bir kararlılıkla mücadeleye atılmanın ifadesidir.

AKP’den Danıştay savunması: Milli güvenliği patronların menfaatleriyle tanımladılar

Metal grevinin büyüklüğünden korkan patronlar ve onların hükümeti olan AKP telaşla, sahte belge tanzim ederek grevi yasakladı. Gerekece milli güvenlikti. Sendika Danıştay’a itiraz etti. Danıştay da hükümetten “sendika tarafından uygulanmakta olan ve uygulamaya konulacak grevlerin ‘milli güvenliği bozucu nitelikte olduğunun nasıl ve ne şekilde belirlendiği, milli güvenliği bozucu hususların neler olduğunun açık ve tereddüde yer bırakmayacak şekilde açıklanmasının istenmesine” karar verdi.

Hükümet de yaptığı savunmasında “Ekonomik menfaatlerin korunmasının doğrudan milli güvenliği ilgilendirdiği”ni söyleyerek hiçbir tereddüde yer bırakmayacak şekilde patronların çıkarlarını milli güvenliğin ta kendisi olarak gördüğünü itiraz etmiş oldu. Zira grevle birlikte en azından 15 bin işçinin ekonomik menfaati ile 41 (yazıyla kırk bir) patronunki karşı karşıya gelmiş (ailelerle birlikte bakıldığında yüz bine yakın insanın karşısında sadece yüzlerle sayılabilecek kişinin menfaati vardır) hükümet bir avuç sömürücü azınlığın menfaatini milli güvenlik adı altında 77 milyonun menfaati imiş gibi göstermiştir. Bu hükümetin her şeyden önce bir patronlar hükümeti olduğunun daha açık bir ifadesi olabilir mi? Milli güvenlikten patronların ekonomik menfaatlerini anlayan AKP’nin ağızından düşürmediği milli iradesinin de seçmenden oy alıp patronların iradesini iktidar yapmak olduğu açık değil mi?

Metal grevi dersleri

Tabandan yükselen grev

Greve gelinen süreçte işçi inisiyatifi belirleyici bir rol oynamıştır. Metal işçisinin en aktif ve kararlı kesimleri hem işyerlerinde hem de temsilcileri aracılığı ile sendika düzeyinde greve çıkılması yönündeki iradelerini sendikaların kararı haline getirmişlerdir. Grev kararı alınmadan evvel yapılan Gebze mitinginde işçilerin grev talebini yüksek sesle haykırmaları son derece önemli bir dönüm noktası olmuştur. Bunlar aynı zamanda Birleşik Metal-İş sendikasının da bir artısıdır. Ne Türk Metal'de ne de Çelik-İş'te böyle süreçlerin yaşanmaması işçilerde ciddi huzursuzluklar yaratıyor ya da bazen bu sendikalardan kopuşlar yaşanıyor. Kardemir'de Çelik-İş'ten Türk Metal'e, Bosch'ta Türk Metal'den Birleşik Metal'e geçişler son yılların en önemli örnekleri.

Birleşik Metal'in doğruları

Birleşik Metal'in 10 Aralık tarihinde yaptığı Merkez Toplu İş Sözleşmesi Kurulu'nda üyelerin grev yönündeki eğilimleri sendikaların iradesi olmuştur. Bu kurulun greve hazırlık yönünde aldığı kararlar sendikal mücadele tarihi açısından son derece olumlu bir referanstır. Bu kararları hatırlayacak olursak:

- Mücadele kesinlikle toplu verilecek, hiçbir şekilde işyeri bazında pazarlık yapılmayacak.
- 10 Aralık'tan önce greve çıkılmasını isteyenler de dahil olmak üzere herkes greve hazır hale gelecek ve greve çıkacak.
- Olaşı grev oylamalarına karşı her türlü tedbir önceden alınacak.
- Grev zamanlaması genel yönetim kurulu tarafından yapılacak.
- Hedef MESS dayatmalarını geriletmektir.
- Tüm komiteler, grev komitesi olarak yeniden düzenlenecek ve gece gündüz faaliyet yürütecekler. Komitelerin grev eğitimleri başlatılacak.
- Zorunlu giderler dışında, sendika yönetici ve çalışanlarının ücret ve maaş ödemeleri ve diğer giderler grev sonuçlanıncaya kadar kesilecek.
- Uluslararası sendikal dayanışma hızla devreye sokulacak.

Bu kararlar grevi kazanmayı hedefleyen bir sendikaların alması gereken kararlardır. Bu kararlar, daha sonra grev oylamalarında tam bir zafer elde edilmesinin de önemli dayanaklarıdır. Sendika yönetici ve çalışanlarının ücretlerinde yapılacak kesintiler grevin mali yükünü hafifletmekten önce işçi ile sendika yönetimi arasındaki bağları kuvvetlendirecek adımlardan biridir. Bu yaklaşımın genelleştirilerek devam etmesi gereklidir. Yönetici ve uzmanların ücretlerinin grev dönemlerinde ayarlanmasından daha önemli olan, an be an savurganlığın önlenmesi, sendikaların mücadele dönemlerinde güvence oluşturacak grev fonunun güçlendirilmesidir.

Mali meselenin önemi ve yapılan yanlışlar

Birleşik Metal'in grev öncesi aldığı kararlar ne kadar doğruysa sendikayı mali açıdan zayıf düşüren geçmiş savurganlık ya da plansızlıkların da bir o kadar yanlış olduğu görülmelidir. Yine bu grevin mali yükünün Birleşik Metal'e yıkılması da kabul edilemez. DİSK niye var? DİSK'in mali

açıdan güçlü sendikalarının, örneğin Genel-İş'in kaynakları neden bu grev için seferber edilmedi? DİSK içi sendikal rekabet sınıf mücadelesini frenleyici rol oynuyor. Çünkü bu rekabet bürokratların çıkar ve güçlerini koruma, DİSK'te hakim olma çabasını yansıtır. İşçilerin menfaatlerinin bunlarla hiçbir ilgisi yok. Sendikaların işçilerce denetlenmesinin ne kadar önemli olduğu burada bir kez daha ortaya çıkıyor.

Grev yaşağına önceden hazırlık yapılmalıydı

Birleşik Metal greve hazırlık açısından doğru yönde kararlar almış ama stratejik bir yönü açıkta bırakmıştır. Daha önceki grev yasaklama deneyimleri ortadayken sendikaların bu olasılık karşısında da tam bir hazırlık içinde olması gerekirdi. Söz gelimi nasıl fabrika komiteleri grev sürecinde grev komitelerine dönüştürüldüyse bu komiteler hızla işgal komitelerine dönüştürülebilirdi. Sendikaların iradesini arkasında görseydi işçi, ileri atılmaya hazırdı. Bunu grev başladığında ve yasaklamaya karşı tabandan yükselttiği tepkilerde göstermişti. Birleşik Metal'in sendikal disiplin yönündeki kararları grevin yasaklanmasından önce mücadeleyi bütünleştiren ve ilerleten bir rol oynamıştır. Grev yaşağından sonra ise sendikal disiplin vurgusunun içeriği mücadeleyi ilerletmeye yönelik tabandan gelen inisiyatiflerin durdurulması olmuştur. 31 Ocak tarihli Başkanlar Kurulu bildirisi şu cümleyle bitiyor: "Sendikal disiplinimizi hiç bir şekilde bozmadan, kurul kararlarını harfiyen uygulayarak!" İşçiler tam bir sendikal disiplinle greve çıkmış ve grevi sürdürürken. Grev aleyhinde eğilim belirtmiş işyerleri bile birliğe tam riayet etmişken bu vurgu neden? Kararın hemen ertesinde sendika yöneticileri eski DİSK başkanı ve CHP milletvekili Süleyman Çelebi'yi de yanına alarak fabrikaları gezip işgal ve direniş yönündeki inisiyatifleri yatırtmaya çalıştıklarında bu vurgunun anlamı anlaşılmalıdır. Gebze'deki büyük fabrikalar grevin lokomotifleriydi. Bu fabrikalarda alınacak işgal ve direniş kararları grev yaşağına bir paçavraya çevirecek fiili mücadeleyi ateşleyebilirdi. Ejot Tezmac, Paksan, Demisaş gibi fabrikalar bu yola girmişti bile... Ancak sendika yöneticileri bu ateşi yaymak yerine ateşin üstüne su dökmeyi tercih ettiler.

Gaz alma eylemleri mücadele azmini söndürdü

Ateş kısmen söndükten sonra sendika yönetimi somut olarak iki eylem düzenledi. Biri illerde AKP binalarına protesto yürüyüşü diğeri ise Danıştay'a dava açılması. Sağduyulu her işçinin de görebildiği gibi

patronlar ve onların hükümetinin korktuğu, yeni Kavellerle gayri meşru grev yaşağına yırtılmasıydı. Protesto yürüyüşleri ise son tahlilde gaz alıcı nitelikteydi. Danıştay'a başvurmak ise zaten her durumda yapılması gereken bir hukuksal girişimden ibarettir.

Nihayet alınan kararlardan biri DİSK'in 48. yıldönümünün Kocaeli'de bir mitingle kutlanmasıydı. Bu miting pekala grev yaşağına karşı metal işçilerinin diğer sektörlerden işçilerle birlikte bir gövde gösterisi olabilirdi. Ancak DİSK ve Birleşik Metal, metal işçilerini alana taşımadı. Miting daha ziyade Lastik-İş'in öne çıkarıldığı bir gösteri oldu. Daha önce Gebze mitinginde metal işçilerinin Birleşik Metal-İş başkanı Adnan Serdaroğlu'nun konuşmasını keserek dercede grev sloganları yoğunlaşmıştı. Kocaeli'de miting alanına getirilen az sayıdaki metal işçisi ve kürsünün önünde konuşlandırılmış Lastik-İş üyesi işçileri benzer bir gelişmenin yaşanmasını olanaksız kılıyordu. Lastik-İş'in taşeronlara karşı elde ettiği kazanımlar haklı bir coşkuyla alanda yankı buluyordu ama aynı zamanda adeta metal grevinin de cenaze töreni yapıyordu. DİSK Başkanı Kani Beko ise, yine kürsüden Kavelleri, 15-16 Haziranları anıyor, Kemal Türkler'leri Rıza Kuas'ları yad ediyordu ama yeni Kaveller ve 15-16 Haziranlarla grev yaşağına yırtma olasılığının üzeri en azından kısa dönem için kapatılmış oldu.

Sınıf mücadelesi sürüyor sürecek

Metal grevinin yasaklanmasıyla bu büyük mücadelenin sadece grev boyutu şimdilik yarıda kalmış gibi görünüyor. Ancak fabrikalarda süreç devam ediyor. Sözleşme imzalanmadı. Greve neden olan sorunlar çözülmeden olduğu yerde duruyor. Danıştay'ın grev yaşağına iptal edecek bir karar vermesiyle yeniden mücadele alevlenebilir. Fabrikalarda işçiler ve patronlar arasındaki gerilim her an tekil patlamalara yol açabilir. 3 yıllık ihanet sözleşmesine imza atan Türk Metal ve Çelik-İş'e karşı hoşnutsuzluk artıyor. Gelecek bize büyük işçi mücadeleleri vaat ediyor. Bu yüzden öncül işçilerin bu grevin doğrularıyla yanlışlarıyla bütün derslerini çıkarması gerek. Tabandaki potansiyeli unutmadan mücadeleyi örgütlemeye devam etmesi gerek. Sadece Birleşik Metal'in değil, Türk Metal'in ve Çelik-İş'in tabanında da çalışma yapılmalı, oradan da öncül işçilerin kazanılması hedeflenmelidir. Yeni Kaveller yaratacak, yasakları yırtıp atacaktır, sadece işçi sınıfının çıkarlarının meşruluğundan hareketle fiili mücadelelere öncülük edecek yeni bir sınıf mücadelecisi kuşağın oluşması ancak bu şekilde mümkün olacaktır.

Dilek Pir

İşçinin kıdemi genel grev sebebi!

Başbakan Ahmet Davutoğlu, Ekonomik Dönüşüm Programı'nın eylem planlarını açıkladığı toplantıda, bir gazetecinin sorusu üzerine mevcut kıdem tazminatı sisteminin sürdürülebilir olmaktan çıktığını, taraflarla görüşmelerini ve diyalog içerisinde seçime kadar bu sorunu çözmek istediklerini söyledi. İşçi sınıfının bütününe yönelik böylesine kapsamlı bir saldırıya, kendileri için pek hayırlı olmayacağı için seçim öncesinde gerçekten girişirler mi bilinmez. Ama patronlar, işçi çıkarma açısından üzerlerindeki caydırıcı tek unsur olan kıdem tazminatı ödeme yükünden kurtulmak istedikleri için, seçim öncesinde olmasa bile bir gün bu saldırı gündeme gelecek. Hükümet denk getirdiği anda, patronlar rahat bir nefes alsın diye kıdem tazminatının fona devredilmesine ilişkin yasayı çıkartmaya çalışacak.

AKP'li MESS hükümeti, fona devredilmesi adı altında gerçekte kıdem tazminatının gasp edilmesini savunurken, işçilerin çoğunluğunun kıdem tazminatından yararlanamamasını gerekçe gösteriyor. Yararlanamamasının da birçok sebebi olduğunu ileri sürüyor. Birincisi, kayıt dışı çalıştırma nedeniyle işçinin kıdem tazminatını talep edememesi. İkincisi, kıdem tazminatını ödememek için patronların işçileri işten çıkarmak yerine, istifaya zorlaması. Üçüncüsü, kıdem tazminatı ödemediği işten çıkartılmak, yani haklı fesih sebebi yaratabilmek için işçilerin çeşitli iftiralarla karşı karşıya kalması. Dördüncüsü, işten çıkartırken baskı ve tehditle işçilere kıdem de dahil tüm haklarını aldığına dair kayıt imzalatılması. Beşincisi, çoğunlukla taşeron şirketlerde işçilerin, kıdem tazminatı hakkını kazanamadan, yani bir yıl çalışma süresini doldurmadan işten çıkarılması, girdi-çıkı yaptı gibi gösterilmesi. Altıncısı da, iflas durumunda kıdem tazminatı da dahil olmak üzere işçi alacaklarına öncelik verilmemesi. Bu sonuncusu için özellikle bir dönem boyunca Gebze'de bulunan Feniş Alüminyum fabrikasındaki durum örnek gösterilmisti.

Bu sayılan gerekçelerin, kayıtdışı çalıştırmadan istifaya zorlamaya, haksız fesihmiş gibi göstermek için yapılanlardan taşeron şirketlerin bir dizi sahtekârlıklarına birçoğu şu anki yasalara aykırı. Madem işçilerin kıdem tazminatından yararlanabilmesini, mağdur olmamasını istiyorsunuz, o zaman en baştan bunlara engel olun. Diğerleri için de işçilerin alacaklarının ilk sırada tahsil edilmesi vb gibi düzenlemeler yapın da görelim. Tabii amaç işçinin değil, patronların menfaatlerini korumak olunca, bunlara çözüm bulmak yerine işçiye hiçbir kaybı olmayacağı yalanını söyleyip kıdem tazminatını fona devretmek istiyorlar.

Bu plan gerçekleşirse, her işçi için fona prim ödenecek, her yıl için 30 günlük ücreti tutarında aldığı tazminat 12 ila 15 güne düşürülecek ve tazminat fon tarafından ödeneceği için işten çıkarma, patronlar açısından maliyetsiz hale gelecek. İşsizlik arttıkça, özel istihdam bürolarının da devreye girmesiyle patronlar için ucuz işgücü sağlanacak ve bu büyüyen işsizler ordusu zamanla, çalışanların ücretlerini de aşağıya doğru çekecek. Patronlara sunduğu bu hizmetlerin karşılığında hükümet de siyasi amaçları doğrultusunda kullanabileceği ve yandaşlarına kaynak aktarımı sağlayabileceği, konut edindirme fonu, işsizlik sigortası fonu, tasarruf teşvik fonu gibi fonların yanına bir yenisini daha eklemiş olacak.

Örnek olarak Danimarka modelini gösteriyorlar. Bu bile hedeflerinin kıdem tazminatını tamamen kaldırmak olduğunu görmek için yeterli. Danimarka'da kıdem tazminatı işçiler için yok, sadece beyaz yakalıları var; özel istihdam büroları ile tüm Danimarka emek piyasası taşeronlaştırılmış durumda. Evet, herkes öyle ya da böyle kısa bir süre işsiz kaldıktan sonra iş buluyor ama giderek daha düşük ücretlere... İşte Türkiye'ye getirmek istedikleri model bu!

Biz de diyoruz ki: Kıdem tazminatı işçi sınıfının elinde kalan son iş güvencesi mevzisi. Kıdem tazminatına dokunmak genel grev sebebidir. Sendikal işyerlerinde kıdem tazminatı hakkının fiilen gasp edilmesi, çok daha az yaşanan bir durum. O nedenle kıdem tazminatı hakkı için de sendikalaşmanın önündeki bütün engeller kaldırılmalı! İşe iade davasını kazanan işçilerin işe iadesi zorunlu olsun! Sendikal sebeplerle işçi çıkartan işyerleri kamulaştırılmalı! İşçi alacaklarına mutlak öncelik olsun! Taşeron yasaklansın, herkese güvenceli kadro!

Fabrikalardan haberler

Örgütlenmekten başka yolumuz yok

Ben Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan Standart Profil fabrikasında çalışıyorum. Petro-kimya iş kolunda üretim yapan bu fabrikada çalışma koşulları çok ağır, ücretlerse çok düşüktür. Asgari ücretin biraz üstünde maaşlarımız var. Uzun süredir bu fabrikada çalışan işçilerin maaşları bile oldukça düşüktür. Normal şartlarda Ocak ayında açıklanması gereken

zam oranı hala açıklanmış değil. Bu durum da biz işçileri çok huzursuz etmektedir. Bir türlü önümüzü görememekteyiz. Mesai ücretleri çok düşük. Çalışma saatleri çok uzun ve zorunlu mesailer var. Anlayacağımız bu fabrikada çalışmak oldukça meşakkatli.

Fabrikamızda geçtiğimiz yıllarda Petrol-İş öncülüğünde bir sendikalaşma girişimi oldu. Aynı fabri-

kanın Düzce fabrikasında sendika olmasına rağmen, birçok hatadan dolayı bizim fabrikamıza sendika giremedi. Birkaç aydır ise fabrika içinde tekrar bir sendikalaşma süreci yürüyor. İnaniyorum ki bu sefer bu fabrikaya bu sendika girecek. Zira biz işçilerin çektiği bu sıkıntılar sürdükçe çözüm için örgütlenmekten başka bir yol görünmüyor.

Manisa Standart Profil'den bir işçi

Dayanılmaz koşullar altında çalıştırılıyor

Ben hastanede taşeron bir şirkette temizlik işçisi olarak çalışıyorum. Senelik izin tarihlerimiz hep keyfi olarak değiştiriliyor. Zaten genel olarak izin kullanmamıza da pek müsaade edilmiyor. Yılbaşı, resmi tatillerde çalıştığımız zaman fazla mesai ücreti ödenmiyor. İşyerinin servisi var

ama bu servisi kullanmayan arkadaşlarımız var, onlardan bile servis ücreti kesiliyor, maaşlarından. Zaten aldığımız asgari ücret hiçbir şeye yetmiyor. Sendika lafı açıldı bir kere aramızda. O zaman patronun üzerimizdeki baskısı artmaya başladı. İşten atmakla tehdit ettiler. Bir arkadaşımız yıllardır

hastanenin camlarını siliyor ama tuttular onu çöpe yazdılar. İş tanımımız yok yani ortada. Mesela bir arkadaşımız hastalanıp işe gelemedi. Doktordan bir rapor aldı, ama o raporu bile kabul etmediler.

Isparta'da bir hastanede çalışan temizlik işçisi

Düzce PTT işçileri taşeronu karşı yürüdü

Düzce'de Nakliyat İş sendikasında örgütlenen taşeron işçileri, mücadeleleri sonucunda mahkemelerde muvazaa kararları almış, PTT'nin asil işlerini yaptıklarını ve hukuken kadrolu işçi olmaları gerektiğini tescil ettirmişlerdi. Ancak geçen zaman içinde PTT mahkeme kararlarını hayata geçirmeyerek taşeron uygulamasına devam etti. Bu da yetmiyor gibi Düzce Belediyesi'nin PTT işçilerinin paso haklarını gasp etmesi bardağı taşıran son damla oldu.

PTT dağıtım merkezinden Gaziantep Caddesi'ndeki merkez PTT şubesine "taşeron işçisi köle değil-

dir" sloganlarıyla yürüyen PTT işçileri bir basın açıklaması ile taşeron zulmünü protesto ettiler. PTT işçileri adına açıklamayı yapan Nakliyat-İş temsilcisi Murat Kabak, Düzce Belediyesi'nin paso hakkını gasp etmesinin ardından PTT'nin bu hak gaspını mahkemeye taşıdığını, mahkeme sonuçlanıncaya kadar da kadrolu çalışanlara yol yardımında bulunup taşeron işçileri bu kapsamın dışında bıraktığını söyledi. Taşeron işçilerin de bu haktan yararlanmaları gerektiğini söylediklerinde "siz firma personelisiniz, firmanın servis kaldırması lazım" cevabını aldıkları

rını söyleyen Kabak, işçiler adına PTT yönetimine "peki firmaları denetlemek ile kim yükümlüdür" diye sordu. PTT'nin firmaları denetlenen ağırdan aldığı işçilere baskı uygulamakta ise tam tersine çok atik olduğunu kaydeden Murat Kabak, BİMER ve ALO 170 gibi kurumların da oyalamaktan başka çözüm getirmediklerini vurguladı.

PTT işçileri mücadeleyi kararlılıkla sürdürmek üzere eylemlerini sonlandırdılar. Düzce PTT işçileri taşeronu örgütlenme ve mücadele için tüm işçiler için takip edilmesi gereken bir örnek olmayı sürdürüyor.

M&T Reklam direnişi patronun oyunlarını yenecek

M&T Reklam'da işçilerin sendikal mücadelesi sürüyor. Düzce organize sanayideki fabrika önünde direniş çadırında (işçiler Erdoğan'ın kaçak sarayına nazire yaparcasına çadırlarını direniş sarayı olarak adlandırıyor) eylem sürerken içeride çalışan işçiler de tüm baskılara rağmen sendikal örgütlülüğü korumaya çalışıyor. Patron ise son günlerde yeni bir hamle

yaptı. Sendikalaşmayı baskı ve işten atmalarla kıramayan M&T patronu son olarak fabrikanın metal çerçeve üreten kısımlarını taşıyarak geriye sadece plastik üretim yapan bölümleri bırakacağını açıkladı. Bu plan, işçileri bölmeyi, fabrikanın işkolunu metalden kimya sektörüne kaydırarak sendikalaşmayı kırmayı hedefliyor. İşçilerin tüm zorlu koşullara rağmen

sürdürdüğü direniş sayesinde bu kirli oyunlar işçilerin gözünde teşhir oluyor. M&T Reklam'da işçiler birer birer işe iade davalarını kazanıyor. Yargıtay'dan da kararların onanması bekleniyor. Ancak direniş sadece hukuki kazanımı değil Düzce organize sanayide köhneleşen sömürü düzeninde gedik açmayı ve binlerce işçiye bilinç ve umut taşımaya hedefliyor.

Sendikaya üye olalım denetleyelim!

Sendikalı bir işyeriyiz. Türk Metal sendikası var. Ancak işçilerin önemli bir kısmı hala sendikaya üye olmuyor. Çünkü neredeyse sendikalı ve sendikasız işçi aynı parayı alıyor. Sendikalılar aidat ödediği için aynı hesaba geliyor. İşçiler haklı olarak sendika ne işe yarar diye soruyor. Bu durumda yapmamız gereken bir araya gelip sendikayı zorlamak ve haklarımızı genişletip ücretlerimizi arttırmaktır. Olmuyorsa anayasal hakkımızı kullanır ve sendikamızı değiştiririz.

Çorlu Sarten'den bir işçi

Patronun oyunlarına karşı uyanık olalım

Sendika mutlaka gerekli. Ama sendika örgütlenmeye başlayınca patron da hemen harekete geçiyor. Baş edemezse maaşlara zam veriyor. Yeter ki sendikaya üye olmayın istediklerinizi ben vereceğim diyor. İşçi kanar da sendikadan uzak durursa, sendikayı savuşturur savuşturmaz her şey eskiye hatta daha da kötüye dönüyor. Bir kez denedik olmadı diye de işçileri tekrar harekete geçirmek güç oluyor. O yüzden patronların oyunlarına karşı uyanık olalım.

Çorlu'dan bir işçi

İzin istediğin zaman senden kötüsü yok

Ben Çorlu'da kimya sektöründe çalışan bir kadın işçiyim. Yıllardır çalışıyorum. Mesailere kalıyorum. Aldığımız ücret malum. Hani biz insanız ya hastalanabiliriz, önemli işlerimiz olur, izne ihtiyaç duyarız. Mümkünse olmasın! İzin istediğin zaman senden kötüsü yok. Annem felç geçirdi. O gün de çok hasta ve doğal olarak mesaiye kalmam mümkün değil. Şefim izin vermiyor. O andaki canımın acısını anlatmam mümkün değil. Bazı şeylerin düzeleceği ümidini inadına korumaya devam.

Çorlu'dan bir işçi

Hem göçmen hem kadın işçi olmak zor

Ben Bulgaristan göçmeni, fabrika işçisi bir kadımdım. Gelirken hiçbir şey alamadık yanımıza. Neyimiz varsa bırakıp geldik. Kimliğim yoktu. Çalışmak zorundaydım. Yedi yıl sigortasız çalıştım. Kimliğimiz yok, mecburuz. Bunu çok iyi bildikleri için yıllık izin hakkı da yoktu. Buraya geldiğimiz zaman çok iyi karşılanmadık tabii. Alınmayan zamlardan sorumlu tutulduk. Bizi de sonuna kadar sömürdüler. Aslında bir kadın olarak bizler bunu daha da ağır yaşadık.

Çorlu'dan bir işçi

Tersaneleri patronlara değil işçilere sorsunlar!

Bir süre önce Kanal D Haber'de tersanelerin artık medyaya kapılarını açtığı ve yaklaşık bir buçuk yıldan beri iş cinayetlerinin olmadığı haberi yapıldı. Biz tersane işçileri olarak hem bu haberi yapan medyaya hem de röportaj veren tersane patronlarına soruyoruz. Bundan yaklaşık bir ay önce Kalkavan'a ait Sedef Tersanesi'nde 18 yaşında genç bir işçi arkadaşımızı tersaneler cehennemine kurban vermedik mi? Yine göstermelik söylemlerde bulunan tersane patronları sanki tersaneler-

de her şey günlük gülistanlık gibi röportaj yapıyorlar. Ama atladıkları bir şey var: Tersaneler hala güvencesiz ve kurlsız çalışma koşullarının yoğun yaşandığı, patronlar için cennet işçiler için cehennem olmaya devam etmektedir. Bizler bu kurlsız çalışma koşullarında her gün sayısız iş kazalarıyla karşı karşıya kalıyoruz. Bir baret vermek iş güvenliği almak mıdır? Ağır sanayi olmasına rağmen çalışma saatleri hala 8 saat ve hala yevmiye usulü çalıştırılmaktayız. Yalanlarınıza parayla röportaj

yapmış olduğunuz medya ve tersaneleri bilmeyen insanlar inanır. Hala cehennem tersanelerde Azrail kol gezmekte. Şimdi buradan soruyoruz, haber yapan medya ya haberi düzeltsin ya da bir ay önce ölen genç işçi arkadaşımızın ailesine sorsun tabutun nasıl gittiğini. Kısacası tersaneler cehennem, işçiler köle... Yalanlarınızı da, dayatmış olduğunuz kurlsız çalışma koşullarını da biz tersane işçileri öz örgütlülüğümüzle yıkacağız.

Tuzla tersane işçileri

Sesimizi duyurdunuz, sendika bizimle görüşmeye karar verdi

Bizler Uludağ Üniversitesi'nde çalışan taşeron işçileriz. Gerçek Gazetesi'nin son iki sayısında çalışma hayatımızda yaşadığımız zorluklardan, taşeron sisteminin ağır şartlarından bahsetmiştik. Mahkeme kararıyla birlikte üniversite işçisi olmamız gerekirken taşeron olarak çalıştırıldığımızı sizin sayenizde

duyurduk ve bizi yalnız bırakan sendikaya "İşçiler burada, sendika nerede?" demiştik. Sesimizi duyurdunuz ve sendika bizimle görüşmeye karar verdi. Sağladığımız çoğunluk ile birlikte tekrar dava açacağız ve kadrolu olmak için mücadelemize devam edeceğiz. Sendika davayı kazandığı takdirde, taşeronda çalışan işçilerin

daha önceki yıllardan kalan haklarının hak sahibine verilmesi ile ilgili süreçleri özgüvenle başlatacağız ve işyerlerinde güvenceli çalışma sağlanacak. Bizi yalnız bırakmadığınız ve sesimize kulak verdiğiniz için sizlere teşekkür ediyoruz.

Uludağ Üniversitesi'nde çalışan bir taşeron işçi

İnanıyorum, bir gün patronlara diz çöktüreceğiz

Merhaba, Antalya Organize Sanayi'de bir mobilya fabrikasında taşeron işçi olarak çalışıyorum. Bu işe girmeden önce taşeronluk sisteminin insanlık dışı olduğunu biliyordum. Fakat artık işçileri sömürmenin en ileri noktası olduğuna birebir şahit oldum. Fabrikada 5-6 tane taşeron firma var. Bir de bunların altında taşeronluk yapan usta başları. Yani taşeronun taşeronu!

Fabrikanın patronu taşeron patronundan o da hem kendi işçilerinden hem de kendi altındaki taşeronlardan, onlar da kendi bünyesindeki işçilerden kısa zamanda fazla üretim istiyor. Fakat bizlerin de insan olduğumuz hiç akıllarına gelmiyor. Haftada üç gün zorunlu fazla mesaiye kalıyoruz. Bazen zorunlu olmadığı-

mız günlerde de mesaiye kalıyoruz. Bazı günler çay molalarına çıkamıyor, öğle molalarımızı sadece yemek yiyecek kadar kullanabiliyoruz. Haftalık iznin ne demek olduğunu neredeyse unutacağız. Bir aydan fazladır izin kullanamayan arkadaşlarımız var. Kendi özel işlerimiz için ya da hasta olduğumuz için izin istediğimizde veya rapor aldığımızda, sanki ağır bir küfür etmişiz gibi surat asıyorlar. Geçenlerde pazar günü mesaiye gelmeyip haftalık izin hakkını kullanan birkaç arkadaşımız işten çıkartıldı.

Bu kadar ağır şartlarda çalıştırılmamıza rağmen, iş güvenliğine dair neredeyse hiçbir önlem yok. Benim çalıştığım taşeronda hepimizin boş zimmet tutanağında imzamız var,

fakat çoğumuzda hiçbir koruyucu ekipman yok. İş güvenliği denetimi olacağı zaman bizi çalışma ortamımızdan uzaklaştırıyorlar ya da göstermelik ekipmanlar veriyorlar. Patronun misafiri geleceği zaman, bize normalde verilmeyen toz maskesi veriliyor ve takmazsak para cezası ile tehdit ediyoruz. Benim gibi birçok işçi arkadaşım da bu durumlardan rahatsız. Ancak bu rahatsızlık kendi aramızdaki söylenmelerin ve homurtuların dışına çıkmıyor. Bunun sebebi korku değil. İnançsızlık ve sendikalara olan güvensizlik. Ama benim inancım tam. Elbet bir gün tek vücut olup, bizim insan olduğumuzu unutan patronlara diz çöktüreceğiz!

Mobilya fabrikasında çalışan bir işçi

Kıdem tazminatının kaldırılmasına büyük tepki var

Kıdem tazminatı için yapılan eylemler genel olarak fabrikadaki havayı olumlu etkiledi. Diğer yandan işçiler sendikalardan somut bir şeyler de görmek istiyorlar. Genel grev gibi. Mesela Türk Metal'in MESS'le yaptığı sözleşmede tutulmayan sözler yüzünden büyük güvensizlik var. Eğer Türk-İş değil de Türk Metal tek başına eylem yapsaydı işçilerin yarısı katılmazdı. Fanatik Tayyip yanlıları dışında yüzde 90'lık bir çoğunluk kıdem tazminatının kaldırılmasına karşı. Faruk Çelik'e inanılmaz bir tepki var. Hükümetin işverene daha çok değer verdiğini görüyorlar. Bunların arasında pek çoğu da artık AKP'ye oy vermeyeceğim diyor. Ama bu durum son anda değişebilir. Sonuçta sınıf bilinci olmayınca alternatifsizlik yüzünden AKP kazanıyor.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Divan pastanesinde işten çıkarmalara karşı direniş

İstanbul Çekmeköy'de bulunan Koç holdinge bağlı Divan pastanesinde çalışan işçiler DİSK'e bağlı Gıda-İş sendikasına üye oldukları için, hiç bir bahane gösterilmeden işten atıldı.

Pastanede çalıştıkları süre zarfında normalden fazla mesai yapmalarına rağmen ücretlerinin 1 aylık geçimlerine yetmediğini belirten çalışanlar, bu durum için imza toplayıp genel müdürlüğe götürmelerine karşın hiçbir yanıt gelmemiş. Ardından patron, imza toplayan üç işçiyi işten çıkarmış. Buna tepki gösteren diğer işçiler yemekhane boykotu yapmış ve sendikada örgütlenmeye karar vermiş.

Sendikal örgütlenme sırasında bazı işçiler genel müdür ve insan kaynakları müdürü tarafından mobbinge ve tehdide maruz kalmış ve ikinci dalgada 9 işçi daha işten bahaneler ile çıkarılmış. Bunun üzerine içerde kalan işçiler kendilerini yemekhaneye kapatmış ve genel müdür tarafından polis çağırıp gözaltına alınmak ile tehdit edilmiş. Son süreçte ise 43 işçi daha işten aynı bahaneler ile atılmış durumda.

Bu süreçten sonra üretim alanının önüne çadır kuran işçiler, işe iadelerini ve sendikal haklarının tanınmasını talep ediyorlar. Şu ana kadar bir kez sendika temsilcisi ile görüşen patron bu yönde her hangi bir adım atmadı.

Ali Koç geçenlerde utanmadan, artan işsizlik nedeniyle iki çocuğunun geleceğinden endişe ettiğini söylemişti. Biz de inandık. Her halde ileride işsiz kalmayacak iki çocuk varsa onlar da Ali Koç'un çocuklarıdır! Ama istersen hodri meydan! İşsizliğe o kadar karşıysan işten attığın Divan pastanesi işçileri geri al da görelim.

Emekçinin sözü:

İşe dönene kadar mücadeleye devam!

Divan pastanesinde yaklaşık 5 yıldır çalışıyorum. Ücretlerimiz çok düşük olduğu halde koşullar çok ağır. Ayda yaklaşık 130 saat mesai yapıyoruz. Bu mesai ücretleri normalden çok daha düşük. Sendikalaştığın, hakkını savunduğun zaman kapının önüne kolayca konulabiliyorsun. Tuvalete giderken dahi parmak okuma sistemi ile parmak okutup kaç dakika kaldığını kontrol ediyorlar. Biz işçiler olarak, daha önce defalarca bu durumlar için imza toplamamıza karşın yönetim tarafından kaale alınmadık. Arkadaşlarımız çıkarıldı ve buna karşın yemekhanede bir eylem yapıp kendimizi yemekhaneye kapattık. Burada elektrikleri kestiler, gözaltı ve işkence ile tehdit edildik. Buna karşın yönetim tüm çalışanları işten attı. Biz sendikal hakkımızı kazanana ve işe geri alınana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz.

Divan pastanesinden bir kadın işçi

Levent Dölek**AKP ve faşizm tehlikesi**

AKP'nin meclisten kavga dövüş geçirdiği iç güvenlik paketi gerek mecliste gerekse sokakta faşizm olarak lanetlendi. Hatta Süleyman Çelebi meclis kürsüsüne çıkıp kendisine ayrılan süre boyunca tam 237 kez "kahrolsun faşizm" diyerek protestoda bulundu.

AKP'nin Gezi ile başlayan halk isyanı ve 6-12 Ekim serhildanının ardından bu yasayı sokakları bastırmak üzere getirdiği çok açık. AKP'nin bir polis devleti kurmak üzere öteden beri gösterdiği çaba karşısında sokaklardan yükselen "faşizme karşı omuz omuza" sloganlarıyla tam bir duygu birliği içindeyiz. Bununla birlikte faşizmin Marksist tahlilinin tam da bu tür dönemler için son derece önemli olduğunu ve sapla samanı ayırmanın mutlaka gerektiğini düşünüyoruz.

Faşizmin doğru analizi

Faşizmi finans kapitalin en gerici, en kanlı, en şoven diktatörlüğü olarak yorumlayan Stalinist teori yanlıştır. Bu teori sık sık faşizmin burjuvazinin başka tür gerici diktatörlük biçimleriyle karıştırılmasına yol açar. Her baskıya faşizm demek gerçek bir faşist tehlikeye karşı siyaseten silahlılaşmak anlamına gelir. Burjuvaziyle işbirliği arayan Stalinistler için de her daim sarıldıkları bir teori olmuştur. Bugün de faşizme karşı CHP ile cephe kurulması önerileri aynı yanlış kavrayışla temellendiriliyor.

Faşizm, herhangi bir diktatörlük biçimi değildir. Ayrımcı özellikleri şunlardır: 1. Küçük burjuvaziden beslenen, ırkçı söylem-

lerle harekete geçen paramiliter güçlere dayanan kitlesel terörizm. Almanya'da SS ve SA'lar, Türkiye'deki karşılığı Ülkü Ocakları ve Alperen Ocaklarıdır. Benzer yapıları çarpıcı biçimde Ukrayna'daki faşist milislerde ve Yunanistan'da Altın Şafak'ın beslediği sokak çetelerinde de görüyoruz. Faşizmin bu paramiliter yapılarla dayanması son derece önemli bir ayırım noktasını oluşturur. Polisin ya da askerinin gaddarlığının sınırları bu çeteler için yoktur. Polis ve askerinin saldırganlığı pek çok defa sınırları aşmıştır, aşmaktadır. Ancak bu sınır aşımı doğrudan burjuva hükümetinin sorumluluğunu gündeme getirir. Bu yüzden polis, asker Maraş'ı, Sivas'ı, Çorum'u bilfiil örgütleyemez. Ukrayna'da olduğu gibi sendikalar binasında insanları diri diri yakamaz. Bu tür terör eylemleri çok daha dağıtıcı ve sindiricidir. Faşist çeteler burjuvaziye bu hizmeti seve seve sunarlar. Ancak karşılıksız değil elbette. Bu da bizi faşizmin ikinci ayrımcı özelliğine getirir. 2. Faşizm, kitle terörü ile tüm işçi sınıfı örgütlerinin dağıtılması demektir. Türkiye için düşündüğümüzde buna Türk-İş hatta Hak-İş de dahildir. İşçi sınıfının siyasi örgütleri tabii ki baş hedeftir faşizm için. Ancak işbirlikçi olsa bile faşizm sendikalara, demokratik kitle örgütlerine tahammül etmez. Bunları ezer ve başka adlar altında, korporatist bir mantıkla devletin organik uzantıları haline getirir. 3. Faşizm, faşist partinin iktidar tekelidir. Sokaklarda işçi hareketini ve muhalefeti burjuvazi adına ezen faşizm, karşılığında burjuvaziye siyaseten mülksüzleştirir. Kendi iktidar tekelini kurar. Bu burjuvazi açısından faşizmi maliyetli bir seçenek haline getirir. Bu yüzden burjuvazi faşizm kozunu oynamadan önce pek çok başka baskı türünü devreye sokar. Polis devleti ya da askeri diktatörlük biçimleri gibi.

Faşizm tehlikesi

Faşizmin bu ayrımcı özelliklerinin ışığında değerlendirildiğimizde şu anda faşist bir rejim altında yaşadığımızı söylemek yanlış olur. Burjuvazinin pekâlâ parlamenter metodlarla da kitleleri bastırmaya yönelebileceğini gözden kaçırmamalıyız. Eli sopalı bir parlamenter rejim ya da polis devleti uygulamaları ile faşizmi birbirine karıştırmamalıyız. Ancak bu Türkiye'de bir faşizm tehlikesi olmadığı anlamına gelmiyor.

Türkiye'de geleneksel faşist damarın yeniden yükselme dinamikleri küçümsememelidir. AKP'nin bir zayıflama süreci içinde olduğunu değil zaaflarından kaynaklandığını öteden beri vurguluyoruz. Ekonomik kriz de kapıda. Siyasi ve ekonomik kriz dinamiklerinin üst üste geldiği bir süreçte AKP paldır küldür yıkılabilir ve MHP'de somutlaşan faşist hareket oluşacak boşluğu değerlendirmek için bekliyor olacaktır. Sadece faşist partinin oylarını arttırmasından bahsetmiyoruz. Son dönemde üniversitelerde yoğunlaşan satırlı, bıçaklı saldırıların artışından, bu saldırıların grevlere ve direnişlere de yönelmesinden bahsediyoruz. Bunlar tarihimizde defalarca yaşandı ve faşist hareket hâlâ bir tehlike. Faşizm kavramını küfür niyetine kullanmanın Mansur Yavaş gibi faşistlere oy vermeye, hatta bunları demokrasi kahramanı göstermeye engel olmadığını son yerel seçimlerde gördük. İç güvenlik paketinde bir şekilde HDP, CHP ve MHP'nin yan yana düşmüş olması da herhangi bir bilinç bulanıklığı yaratmamalıdır. Solun ve işçi hareketinin klasik Türk faşizmine karşı reflekslerini koruması son derece önemlidir.

AKP faşistleşebilir mi?

Diğer yandan AKP'nin faşistleşmesi de ciddiye alınması gereken bir eğilim ve

olasılık olarak karşımızda belirlemektedir. Bugünden AKP'yi faşist olarak tanımlamak bu tehlikeyi küçümsememize neden olur. AKP ve Tayyip Erdoğan iktidarda tutunabilmek için her türlü çılgınlığı yapmaya hazır görünüyor. Tüm pisliklerini ve suçlarını iktidarda olmanın gücüyle örttebiliyorlar çünkü. Bunu yaparken klasik faşist tabanı kendilerine yedeklemek isteyebilirler. MHP ile olan çelişkileri BBP tabanını bu süreçte öne çıkarabilir. Ancak AKP'nin faşistleşmesi için kendine ait bir sokak gücü oluşturması gerekir. Bunun için bir aday BBP ve MHP tabanından devşirilecek unsurlardır. Diğer yandan AKP'nin faşistleşmesi özgün biçimler de alabilir. AKP'nin iktidarda tutunmak amacıyla bir mezhepsel ya da etnik iç savaş kışkırtması, DAİŞ, Hüdapar, Hizbullah tarzı mezhepçi, tekkirici çeteler örgütleyerek bunları iktidar tekeline dayanak yapmaya yönelmesi halinde AKP'nin apaçık bir faşist hareket olarak nitelendirilmesi gerekir. Bu tür bir tehlikeye karşı özel mücadele yöntemleri geliştirilmesinin gerektiği ortadadır. Hemen söyleyelim bu özel yöntemlerin içinde CHP ile ittifak yoktur. Çünkü bu tür bir tehlike ancak işçi sınıfının örgütlenmesi, işyerlerinden mahallelere öz savunma komiteleri kurulması ve geniş bir antifaşist birleşik cephe oluşturulması ile püskürtülebilir. CHP'yle, yani burjuvaziyle ittifak bu önlemler ile uzlaşmaz çelişki içindedir. Çünkü patronların çıkarlarına sıkı sıkıya bağlı bir CHP'nin rolü emekçi kitleler nezdinde birleştirici değil bölücüdür. Buna karşılık, bugün BHH, HDP ve sosyalistler arasında kurulacak bir cephe faşist tehlikeye karşı ihtiyacımız olan birleşik cephenin de ilk adımlarından biri olabilir.

İslami faşizm?

AKP iktidarının ne tür bir siyasi rejim olarak analiz edilmesi gerektiği sorusu, sol aydınların tam bir tutkusu haline geldi. Bu tartışmada öne çıkan tespit ise iktidarın hızla bir "faşist" ya da "İslami faşist" yönetim haline gelmekte olduğu.

Sosyalistlerin rejim tartışmasını akademik bir merak ile değil, strateji ve taktik kaygılarıyla yapması gerektiğini izah etmeye gerek var mı? Yani eğer bir ülkede var olan rejime burjuva demokrasisi tanımı koyuyorsanız, onunla mücadele yöntemleriniz ve ittifaklarınız farklı olacaktır; faşizm diyorsanız farklı. Gerçek gazetesi, "faşizm" in çok özel bir baskı rejimi olduğunu savunmuş bir gelenekten geliyor. Faşizmin işçi sınıfı örgütlerini bütünüyle ezen rejimlere verilen bir ad olması gerektiğini, kapitalizmin tarihi barbarlık eğilimlerini temsil ettiğini söylüyor. Dolayısıyla, baskı rejimlerine durup durup ikide bir küfür eder gibi "faşizm" demek yerine, onları gerçekliğe daha fazla ışık tutan adlarla (askeri diktatörlük, Bonapartizm, otokrasi, mutlakiyetçilik, otoriterlik vb.) anmak çok daha doğru olur. Melez biçimleri de o karakteriyle anmak gerekir.

Ama bu sefer "faşizm" ya da "İslami faşizm" tespitine itirazımız bunun da çok ötesinde. Gerçek gazetesi olarak biz, Türkiye'nin çok baskıcı bir parlamenter rejimden ayrılmış olduğu, burjuva demokrasisinden ayrı bir rejime geçmiş olduğu iddiasını doğru bulmuyoruz. Bize göre, AKP iktidarı zaten 12 Eylül rejiminin bütün olanaklarından yararlanan, onun siyasi alandan

dışlamaya çalıştığı güçlere gerektiğinde şiddetle saldıran bir iktidardır. Ona "demokrasi" misyonu atfedilenler zaten budalaca yanılıyorlardı. Ama son iki yılda siyasi yaşamın dinamikleri değişti. AKP iktidarı ve Tayyip Erdoğan gerçekten çok daha baskıcı bir yönetime doğru adımlar atıyor. Bunun arkasındaki dürtüleri iyi kavrayamazsak, Türkiye'deki güçler dengesini anlayamaz, strateji ve taktiklerimizi doğru saptayamayız.

Çırpınış

AKP'nin son zamanda baskı dozunu bugüne kadar görülmemiş bir tarzda arttırmasının ardında Türkiye'nin bir yıl içinde iki halk isyanı yaşaması ve bunun sonucunda Tayyip Erdoğan'ın hâkim sınıflardan aldığı desteğin önemli bir bölümünü yitirmiş olması yatıyor. Erdoğan ve şürekası, halktan korkmuştur. Yeni bir Gezi ya da yeni bir 6-12 Ekim deneyimi, daha da ötesi ikisinin birleşmesi, en korkutucusu ise işçi sınıfının durgunluğunu atarak bunların önüne düşmesi ihtimali, onlar için bir kâbus gibidir. Üstelik, Erdoğan hâkim sınıflar içindeki müttefiklerini de birer birer yitiriyor. Kayıpları artık AKP içine uzanmış durumda. En son AKP milletvekillerinin beşte bire yakınının yolsuzluk oylamasında parti çizgisine isyanı bunun yaşayan örneği.

Demek ki, Erdoğan düşüşe geçmiş bir siyasi akımın lideri. Baskıya yönelmesinin nedeni tam da bu. Öyleyse Erdoğan'ı Hitler'e benzetmek büyük bir yanlış içeriyor. Hitler 1933 ile 1939 arasında parlamenter yolla başına geçtiği

hükümeti faşist bir rejim kurmak için kullanılabildiyse, bunun nedeni her geçen yıl iktidarının güçlenmesi, Alman toplumunda kendisine olan desteğin artmasıydı. Hitler yükselen bir güçtü. Tayyip Erdoğan ise gerilemekte olan bir güç.

Peki, Erdoğan ağır bir baskı rejimi kuramaz mı? Kurabilir. Savaş da çıkarabilir. Çünkü onun da hâlâ önemli güçleri var. Burjuvazinin kendi özel çıkarlarını hâkim sınıfın genel çıkarlarının önüne çıkarmış belirli bir kesimi, havuz basını, devletin baskı aygıtları, giderek onun bir vurucu gücü olmaya uygun bir sosyal karakter sergilemeye yatkın görünen geleneksel küçük burjuvazi (esnaf ve zanaatkar), onun etrafında kümeledikleri, karizmatik bir ilişki kurduğu milyonlarca seçmen. Kurabilir de kurup kuramayacağı, karşısındaki büyük kitle muhalefetine nasıl bir yol tutacağına bağlı.

CHP mi, isyanın yolu mu?

"İslami faşizm" tespitinin aslında CHP'yle ittifak amacına yönelik olduğu son günlerde

tartışılmayacak kadar açık biçimde ortaya çıktı. Gerçek ise Gezi'den ve 6-12 Ekim'den bu yana vurguluyor: Erdoğan'ı yenmenin yolu halkın isyanını sokakta ve sandıkta örgütlemekten geçiyor, CHP'ye yanaşma yoluyla söndürmekten değil! Gerileyen bir gücün baskı rejimi arayışlarını faşizmle özdeşleştirir, Erdoğan'ı yanından bile geçemeyeceği Hitler gibi her şeye muktedir gösterir, sonra da halkın önüne Ekmeleddin'leri, Mansur Yavaşlar'ı, İslamcı hareketin kenara attığı politikacı enkazı şahsiyetleri çıkaran bir partiye yamanırsanız, halkı uyuşturursunuz.

Buna karşılık BDP-HDP anlaşmasıyla başlayan, öteki sosyalistlerin de içinde yer aldığı, toplumsal muhalefetin bütün güçlerini kendi etrafında toplayan bir odak oluşturursanız, büyük bir rüzgâr estirerek halkın bütün mücadele azmini ve şevkini körüklersiniz. Bundan korkan burjuvazi, hatta AKP'nin yaygın kesimleri bile Erdoğan'ı yalnız bırakır. Zaferin yolunu döşemiş olursunuz. "Faşizm" tespiti ve CHP kuyrukçuluğu ise bizi yenilgiye götürür.

Teslimiyet mi, barış mı?

28 Şubat günü, Dolmabahçe Sarayı'nda, tarihte ilk kez hükümetin, parlamentonun ve devletin en üst düzeyde temsil edildiği (Başbakan Yardımcısı, İçişleri Bakanı, iktidar partisinin meclis grup başkanvekili, Kamu Güvenliği Müsteşarı) bir ikili görüşme sonrasında yapılan bir toplantıda, Abdullah Öcalan'ın adı "terörist başı" olarak değil, hükümete bir "niyet beyanı" yapan bir siyasi muhatap olarak geçti. Bu, Kürt sorununun bambaşka bir noktaya geldiğinin açık bir göstergesidir. Şimdi, Bahçeli'ler ve benzerleri ne derlerse desinler, bütün Türkiye toplumu Kürt hareketinin önerilerini tartışmaktadır. Türkiye Kürt gerçeğini asıl şimdi tanımıştır!

Kürt hareketi neye çağırılıyor?

Öcalan'ın ifadesi berrak değildir. Belli ki, 15 Şubat'ta yapılmak üzere hazırlanan açıklama üzerinde İmralı ile Kandil arasında beliren açı farkı, metnin tekrar tekrar yazılmasına, hükümet ile Kandil'in karşılıklı basınçları arasında diplomatik bir dil bulmaya çalışırken Öcalan'ın anlamı bile anlaşılamayan cümleler kurmasına yol açmıştır. Evet, Öcalan PKK'yi "olağanüstü kongreyi toplamaya" davet ediyor. Evet, "bu davet silahlı mücadelenin yerini demokratik siyasetin almasına yönelik bir niyet beyanı" olarak niteleniyor. Ama kongre hangi koşullarda ve hangi amaçla toplanacak? Elcevap: "Asgari müşteregin sağlandığı ilkelere silahlı mücadeleyi bırakma temelinde stratejik ve tarihi kararı vermek için..." Tekrar okuyun: "Asgari müşteregin sağlandığı ilkelere" cümlecığı bütününü anlamsız bir kelime yığındır. Ya Öcalan sadece Kandil'in anladığı bir mesaj vermek istemiştir, ya da hükümet ile Kandil arasındaki anlaşmazlık silah bırakma çağrısını, içini boşaltacak kadar anlamsızlaştırmıştır.

Bu durumda yapılan ortak basın toplantısının anlamı sadece iki düzeye hapsulüyor. Birincisi, yukarıda belirttiğimiz gibi, Türkiye hükümetinin Öcalan'ı ve lideri olduğu Kürt hareketini diplomatik olarak tanınması. İkincisi, Öcalan'ın açıklamasının AKP tarafından 7 Haziran seçimlerinde "biz teröristleri silah-

sızlandırıyoruz" propagandası uğrunda seçim malzemesi olarak kullanılması.

Kılıçdaroğlu AKP'nin hukuk deyişisi

Basın toplantısı yukarıda söylediğimiz anlamda tarihi olmasına tarihi ama burjuvazinin bütün sözcüleri Türkiye'ye barış geldi havasına girdiler ki bu gerçeklerden bütünyle uzak görünüyor, olsa olsa AKP'nin seçim hazırlıklarına destek olmak anlamını taşıyor. Bu bakımdan Kemal Kılıçdaroğlu'nun hemen twitter'ına sarılıp şu şursuz mesajı yazması bütün televizyon kanallarını dolduran şahsiyetlerin yüksek fikirlerinden daha büyük siyasi önem taşıyor: "Dünyanın hiçbir yerinde silahların gölgesinde bir barıştan söz edemezsiniz. Silah bırakma, bu topraklara huzur getirecek bir adımdır." İnsan devletin hizmetkârı oldu mu, bütün siyasi ve toplumsal sorunları onun gözünden görmeye başlar. Kılıçdaroğlu aklı sıra "yapıcı muhalefet" yapıyor. "Madem teröristler silahsızlanıyor, ben de olumsuz konuşup devletin çıkarlarının aleyhine hareket ediyormuşum izlenimi doğurmayayım." Yapılan toplantının AKP açısından bütünüyle seçim yatırımı olduğu ortada değil mi?

Kılıçdaroğlu dünyayı da pek iyi tanıyor. Hiçbir yerde silahların gölgesinde barış olmazmış! Beyefendinin o kadar akademisyen ordusu var, kendisine mesela İrlanda'da barışın nasıl olduğunu anlatsınlar. IRA silahları ne zaman devreden çıkarmış bir söylesinler ona. Güney Afrika'da, Salvador'da, Guatemala'da, başka yerlerde nasıl yaşanmış, Kolombiya'da bugün barış görüşmeleri nasıl yaşanıyor, öğren de gel Kılıçdaroğlu! Tabii, amacınız AKP'ye seçim malzemesi sağlamsa, onu paşa keyfiniz bilirdi!

Kürt hareketinin çağrıya yanıtı ne oldu?

Kürt hareketinin sözcüleri konuştuktan sonra Kılıçdaroğlu bakalım aklını başına toplayacak mı? KCK 28 Şubat açıklaması etrafında yaratılan heyecanın üzerine soğuk su döktü. Neden böyle diyoruz? Çünkü Öcalan'ın kongre daveti diplomatik olmaya çalışırken

ne kadar bulanıklaşmış olursa olsun, bir konuda tartışılmayacak kadar somuttu: "PKK'yi bahar aylarında olağanüstü kongreyi toplamaya davet ediyorum." KCK açıklamasında hayır demedi. Tersine Öcalan'ın önerilerini sonuna kadar desteklediğini belirtti. Ama yaptığı uyarılar, kongrenin "bahar aylarında" toplanacaksa, bunun bir başka bahar olacağını gösteriyor!

KCK öncelikle Tayyip Erdoğan'a cevap vermiştir. Bilindiği gibi, Tayyip Erdoğan Dolmabahçe'deki basın toplantısına tepkisini "uygulama, uygulama, uygulama" diye vermişti. Onun Davutoğlu hükümetindeki büyükelçisi Yalçın Akdoğan ise bunu şöyle desteklemişti: "Sayın Cumhurbaşkanımızın dediği gibi, uygulama önem taşımaktadır." KCK buna cevaben Kürt hareketinin Öcalan'ın bu "niyet beyanı" ile yapabileceğini yaptığını, uygulama sırasının hükümette olduğunu söylüyor: "Hükümet ve Cumhurbaşkanı samimiyet ve uygulamadan söz etmektedir. Hükümet böyle bir açıklamanın niyet beyanının yapılmasını ısrarla istemiştir. Tahkim edilmiş ateşkes ve yapılan açıklamadan sonra samimiyet ve uygulama sırası AKP'ye gelmiştir. Bu anlamda AKP'nin yeni durum karşısındaki yaklaşımlarını ve atacağı adımları büyük bir dikkatle izleyeceğimizi belirtmek isteriz." Ve ekliyor: "Hükümet yapılan açıklamadan sonra bu adımları atmaz ve uygulamaya geçmezse, Kürt Özgürlük Hareketinden tek taraflı uygulamalar beklenmesi ne siyasi, ne de ahlaki olarak hakkenyetli olur...Samimiyet ve uygulama sırası AKP'ye gelmiştir."

Şimdi Tayyip Erdoğan'ın kişiliğine uygun olarak bu cevaba mutlaka karşılık vermesi gerekir. "Eyy KCK" demesi gerekir! Bekleyelim, görelim.

KCK'nin koşulları

KCK, meselenin "bütün örgüt platformlarında tartışıldığını" belirttikten sonra en resmi tavrıyla silah bırakma konusunda açık açık koşullar iletmiş tür. Bunları şöyle sıralayabiliriz:

1) Müzakere gündemini oluşturan 10

maddede mutabakat. Bu "savaş ve çatışmanın bir seçenek olmaktan çıkması için zorunlu" olarak niteleniyor.

2) Üzerinde anlaşmaya varılan kurulların derhal kurulması ve müzakerelerin hemen başlaması.

3) İç Güvenlik Paketi'nin geri çekilmesi. (Dikkat edilsin: Pervin Buldan'ın açıkladığı gibi, bazı maddelerinin yeniden görüşülmesi değil, "geri çekilmesi".)

4) "Önder Apo'nun hareketimizle derhal görüşürülmesi gerekmektedir."

KCK aynı zamanda toplumsal muhalefetin bir bütün olarak muhatap kabul edilmesini önererek müttetikler yaratmaya çalışıyor: "Tarihi açıklamanın esası ve içeriğini oluşturan müzakere başlıkları sadece Kürt sorununun çözümünü değil, başta Alevilerin sorunları olmak üzere dışlanmış ve ezilmiş tüm toplulukların sorunlarına çözüm bulmayı amaçlamaktadır. Bu açıklama yine demokrasi ve özgürlüklerin derinleşmesi, devletin demokrasiye duyarlı hale gelmesi ve tüm toplumun demokratik iradesinin ortaya çıkmasını ifade eder. Kadın sorunu ve ekolojik sorunlar da Türkiye'nin demokratikleşmesi için çözülmesi gereken öncelikli sorunlardır. Türkiye'deki gelir adaletsizliği ve sömürünün getirdiği sorunların çözümü de demokratikleşmenin temel başlıklarındandır. Dolayısıyla tüm bu etnik, inançsal ve toplumsal kesimlerin de sürece katılmasını sağlamak yapılan açıklamanın ruhunun gereklerinden olmaktadır." Burada işçi sınıfının adı verilmemekle birlikte "gelir adaletsizliği ve sömürü"den söz edilmesi, geçmiş ufuk darlığına göre bir ilerleme olarak dikkat çekiyor.

Halkla ilişkiler atağı

Bütün bunların ne kadarının Kürt hareketi içinde var olan huzursuzlukları ve muhalefeti yatıştırmak, ne kadarının sonuna kadar savunulacak müzakere koşulları olduğunu zaman gösterecek. Ama şimdilik şu sonuca ulaşmak en doğrusu olacaktır: Dolmabahçe açıklaması, tutsak bir müzakerecinin niyet beyanı olarak kalacak gibi görünüyor. Onurlu bir barışa ulaşmak için gidilecek daha çok yok vardır.

1 Mart 2015

Halkın güvenliğine saldırı paketi

"İç Güvenlik Paketi" diye bilinen 5 kısım ve 132 maddeden oluşan torba yasa, sokaktan meclise yürütülen tüm muhalefete rağmen maddeler sıra sıra geçmeye devam ediyor. Öyle bir tasarı ki; daha kanunlaşmadan meclisten gelen saldırı haberleriyle fragmanını yayınlamış oldu. Kanunlaştıktan sonrası malum...

Minareyi çalan kılıfını hazırlar

AKP minareyi zaten çalışıyordu şimdi kılıfını hazırlıyor. Torba yasaların sermayeyi, patronları korumaktan başka hiçbir işlevi olmadı bugüne kadar. Bunu net olarak taşeron çalıştırmada görebiliriz. Onlar kılıfını hazırlamadan önce yasalara aykırı olarak taşeron çalıştırma yok muydu? Elbette vardı. Yasalaştı, sonrasında hiçbir zaman iş cinayetlerinden ceza aldıklarına şahit olmadığımız patronlar yine bir oh çekti. Aynı durum İç Güvenlik Paketi için de söz konusudur. Bu düzenleme patronları daha iyi koruyup emekçiyi daha fazla sömürmenin planıdır. Emekçi halk verili düzeni kabul etmediğinde başına bir sopa indirmenin hazırlığıdır.

"Yargı çık aradan"

Şu an yargıya tam anlamıyla hakim olmayan AKP; bu yasayla vali, kaymakam ve polisi yetkilendirerek yargıyı aradan çıkartıyor. Polis artık hakim kararı olmadan ve hiçbir gerekçe göstermeden insanları durdurma, arama, yakalama yetkilerine sahip olacak. Polisin bu keyfiyetinin doğuracağı tehlikeleri göz ardı edemeyiz. Onlara göre olağan şüpheli sayılan herkes her an her yerde durdurulup aranabilecektir.

Bekleme yapma

PVSK'nın (Polis Vazife ve Salahiyet Kanunu) belli maddelerine yapılan eklemeler ve değişiklikler akil alır gibi değil. "Eylemin durumuna göre" ifadesi eklenerek polise koruma altına alma, uzaklaştırma ya da yakalayıp kanuni işlem yapma yetkisi verilmektedir. Eklenen ifadenin ayrı ayrı bütün kelimelerinde keyfiyete bırakma söz konusudur.

"Yasal" mermisiyle bir polis memuru yaklaşmakta!

Tasarının en can alıcı noktasıysa ceza sorumluluğunu ortadan kaldıran bir yasa olması. Polis artık kendisine verilen keyfi yetkileri kullandıktan sonra hukuka uygunluk halinde yararlanabilecek. Yasa PVSK'nın 16. Maddesine getirdiği değişiklikle polisin silah kullanma yetkilerinde keyfiyet artırılmıştır. Yeni yasaya göre polisin, "molotof, patlayıcı, yanıcı, yakıcı, boğucu, yaralayıcı ve benzeri silahlarla saldırı veya saldırıya teşebbüs edenlere karşı" silah kullanma yetkisi olduğu söyleniyor. "Teşebbüs" kavramı son derece muğlak olduğu için polisler silah kullandıktan sonra "saldıracağına düşündüm, zannettim" gibi savunmalar yapacaklar.

Gençlerimizin katillerine hukuki destek

Dahası da var! Ceza hukukunda lehe olan kanunun geriye yürütmesi ilkesi olarak adlandırılan bir ilke var. Bunun anlamı şudur: polisin eski suçlarında da sorumluluk getirdiği için bu yeni yasa uygulanacak. Yani 2013'te yaşanan halk isyanı sırasında; gençleri katleden,

gözlerini çıkaran polisin hesap vermesi ve cezalandırılması zorlaşacak. Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın "Kendini savunan polis ceza alıyor bu nasıl iş!" anlayışı İç Güvenlik Paketiyle yasalaşiyor.

Savunma hakkının ihlali

Polisin ev ve işyerlerinde ifade almasını sağlayan düzenleme ile savunma hakkı çiğneniyor. Polis yeni yasayla birlikte mahkeme kararı olmadan dinleme ve takibe başlayacak, 48 saat içinde kişinin tüm hakları ihlal edilmiş olduktan sonra bu işlemi hakim onayına sunabilecek. Daha önce polisin mahkemeleri çeşitli yöntemlerle yanılarak ya da yönlendirerek keyfi dinlemeler yapması büyük eleştiri konusu olmuş, AKP iktidarı da paralel yapıya karşı kendini bu konunun mağduru gibi göstermeye çalışmıştı. Şimdi yaptıkları ile bu konuda yaşanacak daha büyük hak ihlallerinin önünü açıyorlar.

Bilyeyle, sapanla ölen yok! Molotofla katleden MİT'çi!

Bilye ve sapanın silah kabul edilmesinden yüz kapatmanın cezasının artırılmasına kadar pek çok madde de hükümet tarafından kamu güvenliği adı altında savunulsa da temelde toplantı ve gösteri yürüyüşlerini fiilen engellemeye yöneliktir. AKP'liler tarafından Sapan, taş, molotof kelimeleriyle özel bir gerilim yaratılarak anlatılan yasa, sanki halkın güvenliğini sağlamak amacıyla çıkartılıyormuş gibi sunuluyor. Oysa bu koca bir yalan. Son iki yılda sapanla, bilyeyle öldürülen kimse yok. Ağır yaralanan bir polis bile yok. Molotof kokteyli

ile ilgili tek bir ölüm olayı var; molotof atılan bir otobüste yanarak hayatını kaybeden genç kızın katilinin ise bir MİT'çi olduğu ortaya çıktı. Bunu bizzat eski İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin itiraf etti. Bu konu ile ilgili mecliste verilen soru önergelerini ise yeni İçişleri Bakanı Efkân Ala ısrarla geçiştirmeye devam ediyor. Oysa polis son 2 yılda 47 kişiyi son 8 yılda ise 183 kişiyi öldürdü. Bu insanların arasında polis kurşunu dışında Abdocanımız, Berkinimiz gibi gaz kapsülünün başına isabet etmesiyle, Ali İsmail gibi dövülerek katledilenlerimiz de gazdan etkilenerek kalp krizi geçirerek yaşamını yitirenler de var. Halkın güvenliğini tehdit edenin polis olduğu çok açıktır.

Korkutmaya çalışıyorlar çünkü halktan ölesiye korkuyorlar

Zannedilmesin ki bu yasa çatışma çıkmanın, molotof, taş atılmayan işçi eylemlerini de etkilemeyecek. Eylem, yürüyüş, miting kelimelerinin olayla, gözaltıyla, tutuklamayla daha fazla anılır hale gelmesiyle, işçi ve emekçileri en ufak bir yürüyüşten, basın açıklamasında korkar hale getirmeyi amaçlıyorlar.

Adalet hiçbir zaman saraylardan dağıtılmadı. Bugün yaşamımızın vazgeçilmez parçası olarak kabul ettiğimiz en ufak bir hak kırıntısı bile büyük mücadeleler sonucunda bedeller ödenerek kazanıldı. Bugün AKP'nin adeta kutsadığı sandık için yani herkese eşit oy hakkı adına padişahlar devrildi. Grev hakkı için grevler yapıldı. Kamu emekçileri sendika yasakken sendika kurdu, kapısına vurulan mühür söktü, sendikalarını kurdu. 1 Mayıslar, Taksimler mücadele ile kazanıldı. Yine mücadele edeceğiz yine kazanacağız!

Halkı korkutmaya çalışıyorlar. Çünkü halktan ölesiye korkuyorlar. Korkunun ecele faydası yok!

28 Şubat 2015

AKP kadının düşmanlığı

Kadınların maruz kaldığı baskı, şiddet ve ayrımcılık, AKP dönemi ile birlikte başlamadı. Kadınların ezilmesinin asıl müsebbibinin yani erkek egemenliğinin kökleri çok daha uzun bir tarihe sahip. Ancak AKP, bugün kendi muhafazakar yaşam biçimini tüm topluma dayatan, kadınlara yönelik işlenen suçların en sivri uça yer alan kışkırtıcısı konumunda. Neredeyse unutmamıza fırsat vermeden, her gün kadınları aşağılayan, bedenleri ve yaşamları üzerinde tahakküm kurmaya çalışan başka bir çıkış yapıyor. Bunca yıldır söylenenlerin hepsini yazmaya gazetemizin sayfaları yetmez. Yine de bazı çarpıcı ifadeleri hatırlamakta fayda var:

“Ben zaten kadın erkek eşitliğine inanmıyorum”, Tayyip Erdoğan

“Bir tane kız mıdır, kadın mıdır bilemem” (Metin Lokumcu’nun ölümünün ardından gerçekleşen eylemlerde polislin saldırısı sonucu kalçası kırılan Dilşat Aktaş’la ilgili), Tayyip Erdoğan

“Kadına şiddet abartılıyor”, Tayyip Erdoğan
“Genç nüfusun azalmaması için en az üç çocuk yapın”, Tayyip Erdoğan

“Her kürtaj bir Uludedir”, Tayyip Erdoğan
“Yalnız bırakılan ya davulcuya ya zurnacıya...” (Münevver Karabulut cinayetiyle ilgili), Tayyip Erdoğan

“Kızlı-erkekli aynı evde ne yapıyorlar belli değil” (Öğrencilerle ilgili), Tayyip Erdoğan

“Tecavüze uğrayan doğursun, gerekirse devlet bakar.”, Sağlık Bakanı olduğu dönemde Recep Akdağ

“Anası tecavüze uğruyorsa neden çocuk ölsün? Anası ölsün.”, Melih Gökçek (Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı)

“Kızlarına sahip çıksalardı” (Münevver Karabulut cinayetiyle ilgili), İstanbul İl Emniyet Müdürü olduğu dönemde Celalettin Cerrah

“Kadınlar iş aradığı için işsizlik yüksek”, Maliye Bakanı olduğu dönemde Mehmet Şimşek

“Kadın ahlaklı olsun, kürtaj yapmak zorunda kalmasin”, Mehmet Şimşek

“Türk kadını evinin süsüdür.”, Milli Savunma Bakanı olduğu dönemde Vecdi Gönül

“Medya olayları abartıyor, kadına yönelik şiddet algıda seçicilik!”, Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı olduğu dönemde Fatma Şahin:

“Tecavüzcü, kürtaj yaptıran tecavüz kurbanından daha masum”, Ayhan Sefer Üstün (AKP Milletvekili, İnsan Hakları Komisyonu Başkanı)

Tecavüze uğrayan da kürtaj yaptırmamalı, Bosna’da kadınlar tecavüze uğradı ama doğurdular.”, Ayhan Sefer Üstün

“Evdaki işler yetmiyor mu?” (Kendisinden iş isteyen kadına), Veysel Eroğlu (Orman ve Su İşleri Bakanı)

“Örtüsüz kadın perdesiz eve benzer. Perdesiz ev ya satılıktır ya da kiralıktır”, Süleyman Demirci (AKP Ordu Ünye Yöneticilerinden, bu açıklamanın ardından kadınlardan gelen baskı nedeniyle görevinden ve partisinden istifa etmek zorunda kaldı)

“Kızlar okuyunca erkekler evlenecek kız bulamıyor.”, Erhan Ekmekçi (AKP İl Genel Meclis Üyesi)

Hükümetin ve iktidar partisinin çeşitli düzeylerdeki temsilcilerinin ağzından bu tür açıklamalar yapılmış elbette erkek egemenliği de cesaretleniyor. AKP hükümetleri döneminde beş binden fazla kadının öldürülmesini ve kadın cinayetlerinin yüzde 1400 artmasını yani 14 katına çıkmasını

netikliyor. AKP işsizliğin faturasını kadınların çalışmasına bağladıkça kadınlar çalışmak istediği için öldürülüyor, işyerinde aşağılanıyor. Kadınlar yok evin süsüydü yok perdesiydi derken ev dışında sosyal yaşamın içinde yer alan emekçi kadınlara, genç öğrenci kadınlara yönelik taciz tecavüzü meşrulaştırıyor.

Dayak, taciz, tecavüze ve cinayetlere karşı emekçi kadınlar en öne!

Özgecan’ın vahşice katledilmesi kadına yönelik şiddet, taciz ve tecavüzlerle ilgili toplumda bir infial yarattı. Ancak Özgecan ne ilkti, ne de son oldu. Onun acısı, öfkesi geçmeden başka cinayetler ve tecavüzlerle sarsılmaya devam ettik. Etrafımız vahşi, cani, sapık erkeklerle mi dolu? İnsan aslında bilinçli ya da bilinçsiz öyle olmasını diliyor. Bu saldırıların toplumun dışına itilmiş erkekler tarafından gerçekleştirilmiş olmasını, bunların “normal” erkeklerin yapacağı şeyler olmadığını düşünmek istiyor. Ama gerçekler pek de öyle değil maalesef!

En korkunç sıfatları art arda sıralamaya hazırlanırken sabah kalkıp herkes gibi işine gücüne, okuluna giden, düzenli hayatı olan insanlar çıkıyor karşımıza. Hangi meslekten isterseniz var, hatta profesörler, sanatçılar bile! Çoğu da öldürülen kadınları “seven” erkekler! Kadın cinayetlerinde gerekçeler de hep benzer. Çalışmak istedi diye, evlenmek istedi diye, ayrılmak istedi diye, sokağa çıkmak istedi diye, beyaz pantolon giydi diye, kocasının “erkeklığıne” laf etti diye öldürülüyor kadınlar. Peki erkekler bu gücü nerden alıyor? Neden şiddet sistemli bir şekilde erkeklerden kadınlara yönelen bir baskı aracı oluyor da erkeklere yönelik sistemli kadın şiddetinden hiç bahsetmiyoruz. Erkeklerin kas gücü bakımından daha avantajlı olması ile açıklanamaz herhalde bu!

Erkekler gücü kaslarından değil, erkek egemenliğinden alıyor. Ve bugün onunla kol kola giden kapitalizmden. Her şeyi metalaştırırken, kadın bedenini de seyirlik bir mal haline getiren kapitalizm, sadece erkek egemenliğine koltuk değnekliği yapmıyor, aynı zamanda kadına yönelik her türlü cinsel saldırı ve şiddeti de artırıyor. Onun devleti de bu saldırıları gerçekleştirenleri koruyup kollayarak teşvik etmiş oluyor. Yani sorun ne eğitim-sizlikten, ne psikolojik sorunlardan ne de çarpık zihniyetlerden kaynaklanıyor. Belanın kaynağı adıyla sanıyla erkek egemen kapitalist sistem!

Bu bela karşısında bugün kadınların yaşamlarını savunabilmek için koruma tedbirlerinden, ağır cezalara ve yeterli sayıda kadın sığınmağına çeşitli taleplerle mücadele ediyoruz, etmeye devam edeceğiz. Ama kadınları korumaya çalışırken erkek egemenliğinin hayatına devam etmesine izin verirken, o zaman başka kadınların bir daha ölmemesi için kalıcı bir güvence sağlayamayız. Bu beladan kurtulmak gerek! Kapitalizmi yıkmak ve sonrasında erkek egemenliğinin bütün kalıntılarıyla birlikte kökünü kazımak gerek! Bu mücadeleye tutarlı biçimde her ikisinden de çıkarı olmayan kadınlar, yani emekçi kadınlar, sonuna kadar öncülük edebilir ancak. O halde, şiddete, tacize, tecavüze ve kadın cinayetlerine karşı mücadelede de emekçi kadınlar en öne!

Bütün kadın düşmanları

AKP hükümetinin ve onun başı Tayyip Erdoğan’ın kadınlar üzerinde erkek egemenliğini nasıl kışkırttığı bugünlerde hep konuşulan bir konu. Bu söylenenler kuşkusuz doğru. Ama unutulmuş bir şey var: modern Türkiye’nin tarihinde kadınlara reva görülen tecavüz ve şiddetin doruğuna çıktığı birçok dönem, AKP’yi haklı olarak suçlayan ve kadının nesneleştirilmesine karşı çıkan kadınlara görmezlikten geliniyor.

Örnek mi istiyorsunuz? 1915’te Ermenilere uygulanan mezalim sırasında on binlerce, belki de yüz binlerce Ermeni kadın tecavüze uğradı, zorla nikâh altına alındı, “evlatlık” adı altında cinsel köleliğe maruz bırakıldı. Ama kadının bütün haklarını koruyan ve AKP’nin gericiliğine karşı çıkan kadınların çok önemli bir bölümü bu canice uygulamaları inkâr eden “Türk tezi”ni savunuyor! “Dersim’in kayıp kızları” cumhuriyet döneminin en ağır kırımının bir yönüdür. Ama kadın haklarına sahip çıkan kadınların büyük çoğunluğu Atatürk döneminin bu büyük mezalimini görmezlikten gelmeyi tercih ediyor.

1980’li yıllardan itibaren Kürt halkının yükselen mücadelesi karşısında devletin kolluk güçlerinin, bu arada köy korucularının da Kürt kadınlarına, özellikle gerilla kadınlara yönelik saldırganlık bugün kadınların haklarını AKP’nin saldırısına karşı savunan kadınların çoğunluğunun görüş sahasına girmedi hiç. Bugün Suriye’den göçmüş sığınmacıların yüzde 80’ine yaklaşan çoğunluğunun kadınlar ve çocuklar olduğu biliniyor. Kadınlar her türlü yöntem kullanılarak sahte evliliklere ve düpedüz fuhsa sürükleniyor. Ama Türkiye’nin kadın özgürlüğüne önem veren çoğunluğu nedense bu zavallı hayatlarla hiçbir şekilde ilgilenmiyor. Ermeni, Kızılbaz, Kürt, Suriyeli... Türk kadınlardan başka her türlü kadına tecavüz uygulandığında susarsanız, bu topraklarda tecavüzü cezasız bırakarak teşvik etmiş olursunuz. Öyleyse kadınların özgürleşmesi başka halkların da ezilmediği bir toplumda mümkündür ancak.

Bir daha Özgecan’lar Devrimci İşçi Pa

- 6284 sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine dair Kanun ve bu kanun uyarınca hazırlanan yönetmelik uygulansın!
- Kadınların korunmasının önündeki tüm bürokratik ve fiili engeller kaldırılmalı!
- Kadınların koruma başvuruları doğrultusunda görevini yapmayan, gecikmeden gerekli tedbirleri almayan idari görevliler, polisler, savcılar, hakimler ve bakanlık görevlileri görevden alınsın, cezalandırılmalı!
- Kadınlara yönelik şiddeti uluslararası platformda raporlamak, buna karşı yürütülen mücadele ve yasal düzenlemelerin değerlendirilmesi ve denetlenmesi amacıyla hazırlanarak Türkiye’nin de içinde yer aldığı 12 ülke tarafından imzalanıp 2014’te yürürlüğe giren İstanbul Sözleşmesi ve 6284 sayılı koruma kanunu çerçevesinde arabuluculuk suçtur. Ancak Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı’nın Diyanet ile yaptığı

ğı protokol boşanma arabuluculuğu (danışmanlığı) gibi uygulamalarla arabuluculuk devlet eliyle fiilen gerçekleşmektedir. Kadını şiddet gördüğü yere geri dönmeye mecbur bırakan, yönlendiren hiç bir uygulama kabul edilemez. Protokol kaldırılmalı, uygulamalara son verilsin! Boşanma değil, kadına yönelik şiddet engellensin!

• Kadınlara karşı taciz, tecavüz, cinayet suçlarını işleyenlerde iyi hal ve tahrik indirimlerine son verilsin!
• Kadınlara yönelik suçlar ayrı bir kategori olarak değerlendirilsin ve bu suçlulara ağırlaştırılmış caydırıcı cezalar uygulan-

ni kışkırtıyor

arını karşımıza almak

rin ölmemesi için rtisi diyor ki:

sın!

• Denetimli serbestlik uygulamasından, kadına yönelik şiddetin tekrarlayan niteliği göz önünde bulundurularak, kadınlara karşı suç işlemiş olanların faydalanması engellensin!

• Şiddet gören kadınları sığınaklara yönlendirecek, belediyelere bağlı kadın danışma merkezleri açılsın!

• En küçük karakollar da dahil olmak üzere tüm kolluk kuvvetleri içinde,

özel eğitimi ve çoğunluğu kadın memurlardan oluşan birimler kurulsun!

• Kadın sığınaklarının sayısı, derhal yasal düzenlemelerde belirtilen zorunluluk-

lara göre arttırılsın!

• Sığınaklarının tamamı kadın örgütlerinin yönetimine verilsin, kamu tarafından finanse edilsin!

• Şiddete maruz kaldığı için destek almak isteyen ve/ya sığınaklarda kalan kadınlara kendi ana dillerinde hizmet verilsin!

• Sığınma talep eden her kadına sigortalı güvenceli iş verilsin!

• Kadınların korunması için bütçede pay ayrılsın, şiddet gören ve şiddet tehdidi ile karşı karşıya kalan çalışamayacak durumdaki kadınlar mali olarak da güvence altına alınsın!

• İyi aydınlatılmış sokaklarda, kamu ulaşımı yaygınlaştırılsın!

• Fabrikalara, işyerlerine personel servisi zorunluluğu getirilsin!

Kadın emekçilerden mektuplar

İşyerinde tacize uğradığında utanmasın, anlatsın kadınlar

Biz fabrikaya, 10-15 kadın paketleme bölümüne alındık. Bizim sektörde pek kadın yoktur. Ekmek parası dedik girdik. Erkek arkadaşlarla çok sorun yaşamadık ufak tefek dedikodular hariç.

Bizim burada çalışan bir vardiya amiri vardı. Adam patronun torpiliyle işe alınmıştı. Gelirdi gece vardiyalarında muhabbet ederdi, giderdi. Aramızdan bazılarının telefonunu konumunu kullanarak almış bir yerlerden. Arkadaşları akşamları arayıp muhabbet edip asılmalara kadar vardırırmış işi. Kimse korkusundan birbirine söylemiyor. Erkek çapkınlık yapsa övünür, kadın tacize de uğrasa susar. Neden, çünkü adı kötüye çıkar diye korkar. Canına tak edince bu adamın yaptıkları, gizlice bizim

bölüm şefine anlatmış arkadaş durumu. Bölüm şefi adamı uyarınca olay ortaya çıktı ve diğer kadınlar da anlattı.

En son olay yönetime kadar gitti. Adamı da kovdular arkadaş da zaten ayrıldı.

Biz ekmek paramız için çalışıyoruz. Herkes çalışmak zorunda kalıyor bu devirde. Çalışınca insanın kendine güveni geliyor, işe yaradığını hissediyor. Çok duyduk konumunu kullanarak böyle şeyler yapanları. İş yerlerinde kadınlar daha çok olursa bunların önü kesilir. Bir de tacize uğradığında utanmasın kadınlar. Anlatsınlar. Bütün kadınlar birlik olalım. Onlar anlatsın ki bu adamlar rezil olsun. Utanması gereken onlar, biz değiliz.

Metal fabrikasında çalışan bir kadın

Çocuklarımıza karşı suçlu hissediyoruz

Çocuklarımızın nasıl büyüdüğünü göremedim. Eminim birçok çalışan anne de böyledir. Özel sektörde hep uzun çalışma saatlerine mahkumuz. Ama ne olursa olsun, kadınsan anneysen ihmal edemezsin çocuklarını, öyle bir hakkın yoktur, buna inanırsın. Vicdanın rahat etsin diye ne istersen almaya çalışırsın, hizmet etmek için uğraşır durursun. Ya büyüyünce benden hesap sorarlarsa, nasıl annesin yanımızda değildin derlerse diye korkarsın. Halbuki

ben ne çocuklarımızın karşısında böyle suçlu hissetmek istiyorum, ne de hem işte hem evde üzerimdeki bir sürü yükün altında ezilmek. Ama bu düzen böyle sürdükçe başka türlü de olmayacak. Söylenip durmanın da faydası yok. Hep aynı dertlerin arasında debelenip durmak istemiyorsak emekçi kadınlar olarak birlik olup bir şeyler yapmamız lazım.

Boya fabrikasında çalışan bir işçi

Mesaim 05:30'da başlıyor, hiç bitmiyor!

Merhaba, ben iki çocuk annesi ve fabrika işçisi bir kadını. Sabah 5:30'da uyanıp işe gitmeye hazırlık yaparım. İşyerinde sürekli yoğun tempoda çalışıp saatimi doldurunca derin bir oh çekerim. Daha serviste "acaba ne pişirsem" derdi başlar. Üzerimi çıkarmadan mutfağa girerim. Çamaşır, bulaşık, ütü, hepsi sadece kadına bakıyor. Oysa erkek eve girince doğru televizyon başına. Ben çok zaman saatlerce

salona giremem bile. Bu, bir çok kadının yaşadığı gerçek maalesef. Aslında o ev sadece senin yaşadığın yer değil. Ama bazı alışkanlıklar çabuk yok olmuyor. Hatta biz de fark etmeden bu alışkanlıkların devam etmesine sebep oluyoruz. En azından erkek çocuklarımızı daha paylaşımcı yetiştirmeye çalışsak bazı şeylerin aşılabilmesine katkımız olur diye düşünüyorum.

Çorlu'dan anne-eş-işçi

Doğru bütün kadınlar eziliyor ama bazıları daha çok eziliyor!

Benim çocuğum yok ama bizim iş yerinde 25-30 kadın birlikte çalışıyoruz. Yaşlarımız birbirine çok yakın, o yüzden neredeyse her an bir hamile oluyor ofiste. Başlangıçta çok sorun değildi, bir, iki, üç, dört derken bölüm müdürü bir gün isyan etti. Şakayla karışık "bundan sonra kim ne zaman hamile kalacak ben söyleyeceğim" dedi. Tabii her şakanın altında bir gerçek vardır. Ki şaka yapmadığını, bu durumdan rahatsız olduğunu, hamile olduğunu söyleyen arkadaşlarımızın elindeki işleri alıp başkalarına vermeye ve onlara karşı

tahammülsüz davranmaya başlamasından anladık. Arkadaşların üzerinde öyle bir baskı oldu ki, yaptıkları iş birbirlerinden ayrı olsa, birbirlerini etkilemeyecek olsa da biri doğum izninden dönmeden diğeri hamile kalmaya bile cesaret edemiyor. İstanbul'un göbeğinde o gösterişli plazaların içinde bunlar yaşanıyorsa, başka yerlerde neler oluyordur siz düşünün. Üstelik müdür de bir kadın! Doğru bütün kadınlar eziliyor ama bazıları daha çok eziliyor! Hem de bazen başka kadınlar tarafından!

İstanbul'dan bir büro emekçisi

Suçu kendimizde aramaktan vazgeçelim

Çalıştığımız fabrikalarda, işyerlerinde bile kadın hep tacize uğrar. Yakın sandığı arkadaşları tarafından bile ve maalesef biz kadınların çoğunun ilk düşündüğü şey acaba yanlış bir hareketimi ya da davranışımı mı gördü olur. Hemen suçu kendimizde ararız, o zaman da dillendiremeyiz çünkü başkalarının da aynı düşüneceğini kim bilir ne yapmıştır diyeceğini düşünürüz. Bu sadece taciz olaylarında da böyle değil. Kadın eve geç gelir, aman biri bir şey der diye

kendini suçlu hisseder. Erkek eve geç gelir, yine kadın suçu kendinde arar, kocası başkasına bakar yine kendini suçlar. Halbuki hiç birinin sorumlusu biz kadınlar değiliz. Bir araya gelsek, sorunlarımızı birbirimize anlatsak böyle olduğunu hepimiz görürüz. Kendimizi suçlamaktan vazgeçip, birlikte daha güçlü oluruz.

Çorlu'da ayakkabı fabrikasında çalışan bir işçi

“Süleyman Şah algı operasyonu”

Süleyman Şah türbesi ve karakolunun taşınması ile hükümet zafer havasında, muhalefet ise hezimetten, toprak kaybından bahsediyor. Gerçekler ise son derece açık biçimde karşımızda duruyor. “Şah Fırat” adı verilen operasyon AKP’nin fiyaskoya dönüşen Suriye ve Ortadoğu politikasının sadece bir vechesidir. Daha büyük fiyaskoların da habercisidir.

DAİŞ ve YPG ile anlaşmalı operasyon

TSK’nın zırhlı araçları, tankları ve askerlerinin Kobani’den geçişi sırasında PYD/YPG ile yapılan işbirliği ve koordinasyon da başta MHP tarafından olmak üzere, AKP hükümetinin hedef tahtasına konmasına neden oldu. Oysa askeri yetkililere dayandırılan haberlerde sadece YPG’ye değil DAİŞ’e de haber verildiği anlaşılıyor. Bölgede silahlı unsurları bulunan her iki güç de TSK’nın operasyonuna yeşil ışık yakıyor. YPG güvenlik koridoru oluşturdu. DAİŞ çetelerinin ise koruma yapıp yapmadığı bilinmiyor ama tek kurşun atılmadığı bir gerçek.

TSK mı Suriye ordusu mu caydırıcı?

Davutoğlu ve Erdoğan tek kurşun atılmamasını TSK’nın caydırıcı gücüne bağlıyor. İnanan inanır ama bizim görevimiz, madem öyle neden uçaklar ve helikopterler operasyon boyunca hiçbir biçimde Türkiye Suriye sınırını ihlal etmeden uçtu diye sormaktır. Cevap çok basit. DAİŞ ve YPG ile işbirliği yapıldı ama Suriye Devleti ile yapılmadı. Suriye ordusunun bölgede kara kuvvetleri yoktu ancak hava savunma sistemleri uzaktan atılacak füzelerle Türk uçaklarını düşürebilirdi. Demek ki ortada caydırıcılık yok, anlaşma var. Anlaşma yapılmayan gücün karşısına çıkmama var. Burada olsa olsa Suriye devletinin hava savunma sistemlerinin caydırıcılığından bahsedilebilir.

Harita başında reklam çekimleri

Davutoğlu’nun generallerle harita başında reklam çekimleri yapmasından baş-

layarak bu operasyon AKP’lilerin sevdiği deyimle bir “algı operasyonu”na dönüştürüldü. Esas amaç ne bölgedeki askerleri kurtarmak ne de türbeye sahip çıkmaktır. Süleyman Şah türbesi ve karakolu bölgede AKP hükümeti ve TSK için bir yük haline gelmişti. ABD ile yapılan anlaşma çerçevesinde Özgür Suriye Ordusu’nun mezhepçi çeteleri eğitilip donatılacak ve türbenin bulunduğu yer de dahil olmak üzere savaşa sürülecekti. Bu anlaşmanın hemen ardından türbenin taşınması kabaca aradan çekilmek olarak da tanımlanabilir. Ancak bu çekil-

menin toprak kaybı olarak eleştirileceğini bilen AKP hükümeti sınırın 180 metre ilerisindeki Suriye Eşmesi’nde kendine başka bir yer çevirip “dönüm hesabıyla toprak kaybımız yok” iddiasında bulunmuştur. Bu argüman komiktir ve AKP’nin kendisi ve havuz medyası dışında kimse buna inanmaz. Süleyman Şah türbesinin Türkiye toprağı sayılmasına dayanak oluşturan anlaşmalar açıktır. Bu anlaşmalarla Türkiye’ye Suriye topraklarının istediği yerinde 6 dönümlük araziye çevirme yetkisi ve hakkı verilmemiştir. Dolayısıyla da Türkiye, Suriye

topraklarında uluslararası hukuk açısından ve fiilen işgalci konumuna düşmüştür.

6 dönüm için tüm Türkiye bataklığa sürükleniyor

İşçi ve emekçi halk açısından yaşanan fiyaskonun boyutları toprak kaybının çok ötesindedir. AKP, Suriye rejiminin haftalar içinde yıkılacağını öngörerek muhaliflere destek adı altında her türlü mezhepçi, tekdüze, terörist çeteyi besleyip desteklemiş, rejimi yıkamadığı gibi Suriye’yi tam anlamıyla bir bataklığa çevirmişti. Süleyman Şah da AKP’nin bu rezil dış politikasının ürünü olan bataklığın ortasında batmakta idi. Türbe taşındı ama şimdi sadece 6 dönümlük arazinin korunması değil tüm Türkiye’nin bu bataklığa batması söz konusu. Bu politika yeni Reyhanlı katliamlarının kısmını açmaktadır. Dün Türkiye’ye mesaj vermek için araçlara bomba koyup patlatan tekdüze teröristler bunu yeniden yapmaktan kaçınmayacaktır. Daha kötüsü kendi iktidarını korumak için her şeyi yapmaya hazır olduğunu gösteren AKP, sırf bu amaçla önce eğitim donattığı çeteleri sonra da bizzat TSK’yı Suriye’ye sürebilir. DAİŞ ve YPG ile anlaşmalı bir operasyonda bile kaza ile bir asker hayatını kaybetti. Olası bir sıcak savaşın nasıl çok daha büyük kayıplar getireceği açıktır.

Suriye ile de Rojava’yla da savaşa hayır!

AKP’nin bu rezil dış politikasının alternatif MHP faşizmi olamaz. AKP Türkiye’yi Suriye bataklığına, MHP ise Rojava’ya karşı savaşa sürüklüyor. MHP’nin politikası etnik bir iç savaşı tetikleme potansiyeli açısından en az AKP’nin çizgisi kadar kanlı sonuçlar doğurmaya adaydır. İşçi ve emekçilerin menfaatlerine dayalı bir dış politika ise kan ve toprak üzerine değil kardeşlik üzerine inşa edilmelidir. AKP’nin MHP’nin ve diğer burjuva partilerinin politikaları hep Türk, Arap ve Kürt halklarının birbirini boğazlaması üzerine kurulu. ABD emperyalizmi ise bu kan denizinin yine tek kazananı...

Suriye Emevi Camii’nde namaz başka bahara!

15 Mart 2015, Suriye iç savaşının ve iç savaş öncesinde yaşanan halk ayaklanmasının dördüncü yılının dolduğu tarih. Yaşananların ülkede dehşet verici bir hasar yarattığı açık. Bu dört yıl içinde ölü sayısı 200 ila 300 bin arasında veriliyor. 3 milyon insanın başka ülkelerde mülteci ve sığınmacı olarak bulunduğu, 6 milyonun ise kendi ülkesinde yerinden yurdundan edilmiş olduğu belirtiliyor. Toplam nüfusu 23 milyon olan bir ülkede bu rakamlar sorunun dudak uçurtucu boyutlara ulaştığını gösteriyor. İnsani felaketin dışında kentlerde yaşanan yıkım ve ekonomik hayatın altüst olması da iç savaşın ülkeyi nasıl sarsıtığını gösteren başka göstergeler.

Bu durumun sorumlusu hiç gizlenmemeli: bir yandan, başta ABD ve eski sömürgeci güç Fransa olmak üzere emperyalizm; bir yandan da son yıllarda Ortadoğu’da bütün politikalarını bir mezhep savaşını kışkırtmak üzere kuran, Sünni dünyasını Şiiliğe ve Aleviliğe karşı savaşa iten Suudi Arabistan, Katar ve onların yeni müttefiki AKP-Erdoğan Türkiye’si!

Devrimden gerici iç savaşa

Suriye’deki büyük toplumsal çalkantı, 15 Mart 2011’de yoksul halkın ekonomik

ve demokratik taleplerle sokaklara çıkmasıyla başladı. Arap dünyasında Tunus ve Mısır devrimlerinin kışkırttığı genel bir seferberliğin en ileri gittiği ülkelerden biriydi o aşamada Suriye. Esad yönetimi devrimci ayaklanmayı gaddarca bastırmaya girişti.

Her Arap ülkesinin uluslararası alanda ayrı bir konumu var. Suriye’nin özelliği İsrail’in oldukça dişli bir komşusu olmasıdır. Tayyip Erdoğan’ın başa geldiği ilk yılları Beşar Esad’ı İsrail’le barıştırma çabasıyla geçti. Esad o aşamada “kardeş”i ve aile dostu oldu. 2008 sonunda bu operasyon epeyce ilerlemişken İsrail Gazze’ye saldırınca bütün proje suya düştü!

İki yıl sonra Suriye’deki bu çalkantı ABD, Arap gericiliği ve Türkiye, Suriye’yi yola getirme ve İran’dan koparma yönünde kullanmaya çalıştılar. Amaç hep aynı kaldı ama yöntem değişti. İlk aşamada Türkiye Esad’ı desteklemeye devam etti, ondan İran ve İsrail konusunda olsun, kitle hareketine ilişkin olsun bazı tavizler koparmaya çalıştı. Bu aşama altı ay sürdü. Bu basıncın işe yaramadığını görünce AKP hükümeti tavır değiştirdi. Suriye’deki kargaşayı, Esad’ı sıkıştırma fırsatı olmaktan farklı olarak Esad’ı devirme ve yerine Sünni bir yönetim, tercihen bir İhvan-ı Müslimin yö-

netimi kurma yolunda kullanmaya karar verdi. ABD’nin ve Suudi Arabistan’ın parası ve desteği ile Özgür Suriye Ordusu’nu ve adı devamlı değişen bir dizi ulusal konseyi kurdu.

2012 yılı Erdoğan ve Dışişleri Bakanı Davutoğlu’nun kısa süre içinde Suriye’yi ele geçirme planları yaptığı yıl oldu. Eylül 2012’de Erdoğan şöyle diyordu: “İnşallah en kısa zamanda Şam’a gidecek, kardeşlerimizle kucaklaşacağız. Selahaddin Eyyubi’nin kabri başında fatiha okuyacak, Emevi Camii’nde namazımızı kılacağız.” O zamandan bu yana tam iki buçuk yıl geçti. Emevi Camii’nde namaz kılmak Erdoğan’ın içinde bir ukde olarak kaldı! 2013 Haziran’ında Gezi oldu, az kaldı Erdoğan devriliyordu, Esad ayaktaydı!

İki yeni devlet adayı

Başta İhvan bu güçler arasında öncelik taşıyordu. Ama zamanla el elden üstün çıktı. El Kaide’nin Suriye kolu olarak Nusra Cephesi öne çıktı. Onun içinden de (Irak’ta El Kaide örgütü ile birleşerek güçlenen) Irak ve Şam İslam Devleti (Arapça kısaltmasıyla DAİŞ). DAİŞ’in Suriye ve Irak topraklarının belirli bölümlerinde bir İslam Devleti ilan ettiği, lideri Bağdadi’nin

kendini halife ilan ettiği malûm. AKP hükümeti baştan itibaren bu Sünni iç savaş aygıtına, bu zalim ve vahşi örgüte dostu gibi davrandı. Bugün bile ilişkileri dostane gidiyor.

Suriye’nin yaşadığı iç savaş aynı zamanda Suriye Kürtlerinin de özgürleşmeye doğru bir atılımının ortamını yarattı. Savaşın yarattığı iktidar boşluğu Rojava’nın 2012 Temmuz’unda özerkleşmesine ve 2014 Ocak ayında üç kanton halinde kurulmasına olanak doğurdu.

İki yeni devlet adayı, DAİŞ denen tekdüze çetenin saldırısı ile Kobani’de savaşa tutuştular. Tayyip Erdoğan DAİŞ’i tuttu ama kazanan Kobani (Kobanê) oldu!

Emperyalistlere, mezhepçilere, tekdüzelere geçit yok!

Suriye kanayan bir yara haline gelmiş durumda. Savaşan taraflar arasında nasıl bir çözüm bulunabilecek belli değil. Ama proletarya enternasyonalizminin amacı, emperyalizmi, mezhepçiliği ve tekdüzeliliği yenilgiye uğratmak olmalı. Mezhep savaşının panzehiri, işçi ve köylülerin başka ülkelerden işçi ve köylüleri kucaklamasıdır. Gelecek kan ve zulüm olmayacaksa ancak böyle kurulur.

Birleşik Haziran'ın kritik kararı

28 Şubat-1 Mart günlerinde Birleşik Haziran Hareketi (BHH) Türkiye Meclisi toplanarak 7 Haziran seçimleri konusunda ortak bir karara ulaşmaya çalışacak. Verilecek karar hem Türkiye'nin yakın dönem geleceği açısından, hem de BHH'nin kendi geleceği açısından son derecede kritik önem taşıyor.

CHP dışı solda seçimlere ilişkin tavır yavaş yavaş billurlaşıyor. Halkevleri, HDP'nin yüzde 10 barajını aşması için elinden geleni yapacağını açıkladı. Biz Devrimci İşçi Partisi olarak tavrımızı bir Merkez Komitesi bildirisini ile uzun zaman önce açıklamıştık. Bu tavrın üç ögesi var: HDP, BHH ve geri kalan sosyalist parti ve kurumlar arasında kurulacak bir cephe; CHP'den kesin kopuş; seçim ittifakının yüzünü işçi sınıfına ve emekçilere dönmesi. Bu tür bir cephenin müthiş bir rüzgâr estireceğini, CHP'den yorulmuş, ekmeğini Ekmeleddin'den, demokrasisini Mansur Yavaş'tan, kurtuluşunu Mehmet Bekaroğlu'ndan beklemekten sıkılmış büyük bir kitleyi kendine çekebileceğini ileri sürüyoruz. Yani böyle bir bileşimle baraj sorun olmaktan kesinlikle çıkacak, bunun da ötesinde Türkiye siyasetinde muhalefetin ana odağı haline gelebilecek bir güç doğacaktır.

İşte bu hafta sonu BHH Türkiye Meclisi böyle bir seçeneği kabul ya da reddedecektir. Önündeki mesele hayati bir önem taşıyor.

CHP tarihe havale edilmeli

Ne var ki, BHH'nin bu karara gelmeden önce çok temel bir yanlış anlayışı aşması gerekiyor. Solda çok yaygın bir yaklaşım, Türkiye'nin "faşizm" ya da "İslami faşizm" tehlikesi karşısında olduğunu, buna karşı "sol"da bütün odakların güçlerini birleştirmesi gerektiğini ileri sürüyor. Bu "sol" içine CHP'yi de sokuyor. Yani seçime CHP-HDP-BHH ittifakıyla girilmesini öneriyor. Aslında denebilir ki, AKP iktidarının bugün kurmuş olduğu rejime "faşizm" demenin asıl meramı CHP ile işbirliğinin sözde "teorik" temelini oluşturmaktır. Biz burada "faşizm" tahlili ile tartışmayacağız. Bunun sürekli olarak yapılması gerekiyor, ama bir an Tayyip Erdoğan'ın ve çevresinin adım adım örmeye çalıştığı yeni rejimin şu ya da bu adla anılabilecek bir baskı rejimi olduğunu kabul edip CHP ile ittifak meselesi üzerinde duracağız. CHP ile ittifak birkaç nedenle büyük bir yanlış olacaktır:

-AKP'yi yenilgiye uğratmanın yolu, Tayyip Erdoğan'ın en büyük kozu olan seçmen tabanının bir bölümünü ondan koparmaktır. Bu tabanın önemli bir bölümü işçi sınıfına mensuptur, emekçi ve yoksul insanlardan oluşur. Bu insanları CHP tipi "demokrasi" ve "laiklik" söylemleriyle kazanamazsınız. Ancak ekonomik çıkarlarına hitap ederek kazanabilirsiniz. Demek ki, neoliberalizme cepheden karşı politikalar işçi, emekçi ve yoksulları bu MESS hükümetinden koparmak için gereklidir. CHP bir burjuva partisi olarak buna engeldir. Bu partinin ekonomi politikalarının başında aynen Kemal Derviş gibi İMF-Dünya Bankası ekolünden gelmiş Fusun Sayek Böke oturmaktadır. CHP ile birlikte seçime girmek, yoksul emekçi tabanı Tayyip Erdoğan'a hediye etmektir.

-CHP "sol" değildir. Siyaset biliminin

yelpazesinde eskiden merkez partisi olarak nitelenebilecek olan bu parti, şimdi DYP-ANAP geleneğinin yerini almaya soyunmuştur. CHP bu kadrolarla ne ekonomik alanda, ne de demokratik haklar konusunda gerçek solun kazanmaya çalıştığı kitlelerin ihtiyaçlarına karşılık veremez.

-Çok daha pratik bir anlamda, bir artı bir her zaman iki etmez. BHH içinde CHP-HDP-BHH ittifakını savunanlar, bu basit gerçeği unutuyorlar. Yurtsever Kürtlerin önemli bir bölümü CHP'ye oy vermektense gidip AKP'ye oy verir. Haydi, yurtseverler üzerinde parti disiplinini korudunuz, AKP'den kopmakta olan Kürtler geri döner. Öte yandan, geleneksel olarak CHP'ye oy veren kitlelerin bir bölümü de Kürt hareketinin içinde olduğu bir ittifaka oy vermez. Gider ya MHP'ye ya da yeni adıyla Vatan Partisi'ne oy kullanır. Yani üçlü ittifakın savunucularının salt nicel hesapları bile tutmayabilir!

-CHP'yle ittifak yapmamak için aslında doğrudan siyasi bir neden de vardır. Buna çok derinlemesine girmeden söyleyip geçeceğimiz: CHP'nin bugünkü siyasi projesi, eski ABD Büyükelçisi Frank Ricciardone ve Fethullah Gülen'le birlikte çizilmiş emperyalizm yanlısı bir projedir. BHH kendi dokümanlarında anti-emperyalizmini ilan eden insanlardan oluşuyor. Bu ne yaman çelişkidir?

CHP kendisine bir gelecek bulamadan kendi iç çelişkileriyle kıvranan bir partidir. Bırakın yavaş yavaş tarihe karışsın!

HDP-BHH-sosyalistler cephesi nicelin ötesinde nitel bir atılım sağlar!

CHP'nin içinde olmadığı bir cephe, Türkiye'de bambaşka bir rüzgâr yaratacak, bu rüzgâr sadece ittifakın alacağı oy sayısını arttırmakla kalmayacak, siyasi alanda safların yeniden dizilmesine yol açacaktır.

Yalın biçimde söyleyelim: HDP ile BHH'nin bir araya gelişi, toplumsal muhalefetin iki ayrı kanadında var olan karşılıklı kuşkuları gidererek yüzü sola dönük olan kitlelerde bir yakınlaşma, bir canlanma yaratacaktır. Dürüst biçimde söyleyelim: HDP'nin tabanı veya ona oy kullanabilecek kitleler BHH'nin temsil ettiği çizgiyi

Kemalizme ve Türk milliyetçiliğine fazla yakın görmektedir. BHH'nin tabanı ya da onun oylarını etkileyebileceği kitleler ise HDP'nin AKP ile kolayca anlaşmaya varabilecek bir siyasi tutum içinde olduğunu düşünmektedir. Bu tür bir ittifak, her iki kutuptaki insanlar için de bir güvence olacaktır. Böylece, bugüne kadar gönlü daha solda yer aldığı halde CHP'ye oy veren veya seçim sandığına gitmeye gerek duymayan önemli bir kitle şimdi bu bileşimi inandırıcı bulacaktır.

İşçi sınıfı içinde veya mahallelerde çalışma yapan sosyalistlerin katılımının da bu cepheye katkısı önemli olacaktır. Ama HDP-BHH birlikteliğinin böyle birleştirici bir etkisi olacaktır. Ortasından yarılmış olan gerçek toplumsal muhalefet tek ses halinde haykıracak, birleşik bir bayrak altında yürüyecektir. Bunun yaratacağı "sinerji" beklenenin çok ötesinde bir atılım yaratabilir. Burada da bir artı bir iki değil, üç, dört, beş olacaktır! Seçimin ertesine kalacak bir yakınlaşmadır bu. HDP tabanı BHH tipi solun Kürt halkına dost olduğunu görecektir. BHH tabanı Kürt hareketinin geleceğini AKP'de değil solla birlikte aradığını görecektir. Karşılıklı güvensizliği ortadan kaldırmak için muazzam bir fırsat karşısında.

Başka biçimde söyleyelim. BHH Gezi ile başlayan halk isyanının mirası üzerinde yükselmek için kurulmuş bir ittifaktır. HDP ise 2014'ün Ekim ayında Kürt illerinde yaşanan halk isyanının kendini parlamenter düzeyde ifade ettiği parti. Bu iki gücün, Gezi isyanının parçası olan öteki sosyalistleri de yanlarına alarak bir cephede bir araya gelmesi, bugüne kadar birbirine neredeyse sırt çevirmiş olan iki halk isyanının aynı mecraya doğru yönelmesidir. Bunun Türkiye siyasetinde etkileri sarsıcı, hatta devrimci nitelikte olabilir.

Seçim önemlidir ama sadece bir hal-kadırdır. Bu toplum bir yıl arayla iki halk isyanını doğurmuştur çelişkilerinden. Bu birliktelik bu isyanların çok daha üst bir sentezde buluşmasının ilk adımı olabilir.

8 Haziran için alternatif senaryolar

BHH'nin bütün bileşenleri, bu hafta sonu kararlarını verirken 8 Haziran sabahını gözlerinin önüne getirsinler. En

güçlü olasılıklar şunlardır:

-BHH istediği kadar CHP-HDP-BHH ittifakını savunsun, CHP buna hayır diyeceği için CHP ve HDP seçimlere kendi başlarına girerler. CHP her zamanki gibi sefil bir performansla vasat bir sonuç alır. AKP'de yaşanacak muhtemel bir kanamadan büyük ölçüde MHP yararlanır. HDP belki de barajı aşamayacağı için AKP düşen oy oranına rağmen büyük bir çoğunluk elde eder. Yüreği solda büyük kitleler yeni dönemi büyük bir moral bozukluğuyla karşılarlar. Yenilginin yoludur bu!

-Yukarıdaki senaryoda bir değişiklikle HDP kendi gücüyle barajı aşar, Kürt halkının önünde yeni olanaklar açılır. Ama Kürt hareketi ve Kürt halkı yüzünü AKP ile pazarlığa, emperyalizm ile müzakerelere, Barzani ile işbirliğine döner.

-HDP-BHH-öteki sosyalistler seçimlere bir ittifak olarak girerler. Barajı aşmanın ötesinde kitlelerde büyük bir zafer duygusu, birlik dürtüsü ve mücadele cesareti oluşur. İttifak ister yüzde 11 almış olsun, ister yüzde 15, gelecek mücadeleler için sapsağlam bir zemin oluşturmuş olur.

BHH içindeki sosyalistler, 2015 seçimlerinin çok önemli olduğunu anlamalıdır. Tayyip Erdoğan'ın cumhurbaşkanlığına geçişi, parlamenter politikada yükseliş eğrisinin sonu olabilir. Ama mevzileri vardır, düşmeye direnecektir, bunun için her şeyi yapabilecek bir fitrata sahiptir. Karşısında halkın gerçek barikatını kurmanın ilk adımının bu seçimlerde atılması gerekiyor.

BHH: tamam mı, devam mı?

Birleşik Haziran Hareketi, Türkiye siyasetinde yeni bir odak olmak amacıyla kuruldu. İddiası büyük. Şimdi önümüzdeki döneme damga vuracak bir siyasi dönüm noktası yaklaşıyor. Şayet BHH bu hafta sonundan en yüksek ihtimalle bileşenlerini serbest bırakarak çıkarsa, kendi geleceğini karartmış olur.

Büyük siyasi dönüm noktalarında siyasete karışmayan bir birlikteliğin işlevi olduğunu söylemek mümkün mü?

27 Şubat 2015

Gençlik mücadelesi

Ege Üniversitesi'nden mektup var

Ege Üniversitesi'nde 20 Şubat Cuma günü gerçekleşen olaylara ilişkin bir gazete okurumuzun mektubunu sizlere paylaşıyoruz.

20 Şubat Cuma günü okul çıkışında arkadaşlarımızla kafede oturuyorduk. Saat 17:00 civarında gelen telefonla apar topar kampüse geçen yurtsever arkadaşlarımız önce bize bir şey söylemediler. Onlardan yarım saat önce veda ettiğimiz, tesadüfen birkaç saniye ile saldırgan güruhtan kurtulan arkadaşlarımızdan telefon gelmişti. Kampüsteki arkadaşlarımızla iletişime geçtiğimizde öğrendiğimiz, 150-200 kişilik elleri sarırlı, demir çubuklu faşistlerin Özgür Gündem standına saldırmaları sonucu bir çok yaralının olduğu.

Ancak mesele Cuma günü bu olayla sınırlı değildi. Bu olaylar sırasında öldürülen ve Ülkü Ocakları Ege Üniversitesi teşkilat başkanı olan Fırat Yılmaz Çakıroğlu'nun, daha birkaç gün önce, kavgalı oldukları öğrenciyi bulamadıkları için olayla hiçbir alakası olmayan, sırf Kürt olduğu için bir öğrenciyi dövdükleri bilinmektedir.

Olayla ilişkili olarak Edebiyat Fakültesi öğretim üyelerinin yaptıkları açıklamada ise 150 kişilik faşist grubun çoğunluğunun okul öğrencisi olmadıkları, Edebiyat Fakültesi binasına giderek "Ülkücü hareket engellenemez", "Allah-u Ekber" diyerek gövde gösterisinde buldukları, hatta rektörlüğü arayarak durum hakkında bilgilendirmede buldukları halde bu gruba hiçbir müdahale olmadığı, Özgür Gündem standını yaktıkları ve Ege Kafe'nin sahibine de saldırdıkları vurgulanmıştır. Kampüste bulunan arkadaşlarımızın bildirdiğine göre olaydan dakikalar önce güvenlik görevlileri saldırı olacağını söyleyip stanttaki öğrencilerden kaçmalarını istemiş. Faşist saldırganların sayılarının çokluğu sebebiyle öz savunmaya bile geçemeyen yurtsever öğrenciler geri çekilmişlerdir.

Olayda yaralanan yurtsever öğrencilerin çoğu daha tedavileri bitmeden

hastaneden gözaltına alınmış, daha sonrasında serbest bırakılmıştır. Olayda ağır yaralanan ve ilk ambulansla Ege Üniversitesi Hastanesi'ne gönderilen, ardından Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne sevk edilen Nurullah Semo, faşist saldırgan Fırat Yılmaz Çakıroğlu'nun öldürülmesine ilişkin açık hedef gösterilmiş ve tutuklanmıştır. Olayın ertesinde YDG-H'nin yaptığı açıklamada da bu çelişkilere değinilmiş ve üniversite yönetiminden mobese görüntülerinin kamuoyu ile paylaşılması istenmiştir. Olay günü orada olan yurtsever arkadaşların ifadelerine göre ise olayın Nurullah Semo ile alakası yoktur, kurban seçilmiş ve tüm sorumluluk ona yıkılmıştır. Başka bir çelişki ise Ege Üniversitesi Hastanesi'nin yaptığı açıklamadır. İlk ambulansın 17:47'de ikinci ambulansın ise 17:57'de gönderildiğini açıklayan hastane yönetimine karşın ülkücülerin 45 dk boyunca ambulansın gelmediği yönünde söylemleri bulunmaktadır. YDG-H'nin açıklamasında ise faşist saldırgan Fırat Yılmaz Çakıroğlu'nun kendi arkadaşları tarafından bıçaklandığı hatta ambulansa da yine kendi arkadaşları tarafından engel olduğu gibi ifadeler yer almaktadır.

Ertesi gün faşist saldırgan Fırat Yılmaz Çakıroğlu'nun cenazesinde yapılan konuşmalar, kanına içilen antlar, burjuva medyanın haberi sunuşundaki farklılıklar ve MHP milletvekillerinin halkı galeyana getirmesiyle beraber İzmir'deki Kürt arkadaşlarımızın hayatı tehlikesi bulunmaktadır. Bornova Mevlana mahallesinde genellikle Kürt öğrenci evleri bulunduğundan dolayı olayın akşamında bu mahalleye de saldırı gerçekleşmiştir. İzmir'deki Kürt öğrencilerin yaşadığı bu sıkıntı ilk değildir. Örgütlü olsun olmasın, aynı memleketten geldikleri için hepisi birbirlerini tanımaktadırlar ve aynı mahallede oturmaktadırlar. Bu yüzden her biri tehdit altındadır. Hatta onlarla

arkadaşlık eden, dayanışma içinde olan bizler de...

21 Şubat Cumartesi günü cenazenin Bornova meydanına taşınmasından sonra Bayraklı Belediyesi, Hükümet Konağı önüne taziye çadırı açmıştır. Merkeze çıkan ana caddenin sağlı sollu her iki yanında da belli aralıklarla ikili üçlü gruplar halinde ülkücü olduğunu düşündüğümüz adamlar konumlanmış ve caddenin "güvenliğini" kendilerince sağlamaya çalışmışlardır. Yine yurtsever arkadaşlardan aldığımız bir habere göre bizim de gördüğümüz o adamlar Kürt olduklarını düşündükleri insanlara kimlik soruyorlarmış ve Antepli olduğu için olaylarla hiç alakası olmadığı halde Ahmet Yıldız isimli bir gence linç girişiminde bulunmuşlardır. Okulun tekrardan eğitim öğretime açacağı 26 Şubat Perşembe günü için Ülkü Ocakları faşist saldırgan Fırat Yılmaz Çakıroğlu için lokma döktürmeyi, ardından da bir yürüyüş yapmayı planlamışlar fakat üniversite yönetimi izin vermediği için bu planı Dokuz Eylül Üniversitesi'nde yapmaya karar vermişlerdir.

Tüm bu tanıklıklar, faşizmin insani tüm değerlere karşı yıllardır yürüttükleri saldırıların daha önceleri pek çok kez görülen bir tekrarıdır. Devrimciler, yurtseverlere karşı yıllardır devletin kolluk kuvveti rolünü üstlenen faşist çetelere yaşam fırsatı verdiğimiz her an, mücadeleciler tüm muhalefetin önünü kesmeye ant içmiş bu çetelerin güçlenmesine neden olmuş olacağız. Dolayısıyla dün nasıl Ege Üniversitesi'nde devrimci, yurtsever öğrenciler omuz omuza faşizme karşı direnmişse yarın da aynı kararlılıkla faşizmin karşısında dimdik durmak bizlerin görevidir.

Ege Üniversitesi'nden bir öğrenci

Akdeniz Üniversitesi'nde yeni dalga

Akdeniz Üniversitesi'nde 2014 Aralık ayında üniversite yönetiminin başlattığı soruşturma saldırısına yenileri ekleniyor. Aralık ayında devrimci ve yurtsever öğrencilere toplamı bini aşan soruşturma açılmış ve bunlara karşı birçok eylem gerçekleştirilmiştir.

Antalya Emek ve Demokrasi Güçleri, soruşturma mağduru öğrencilerin yanında yer alarak bir basın açıklaması gerçekleştirmişti. Basın açıklamasının ardından içlerinde üniversite öğrencilerinin de bulunduğu bir heyet, Akdeniz Üniversitesi Genel Sekreteri Teoman Kulaksız'la görüşmüş ve bazı talepler iletilmişti. Talepler arasında, soruşturma

malara karşı yapılan eylemler ile ilgili soruşturma açılmaması da vardı. Ayrıca aynı dönemde üniversitede satırlarla ve silahlı bir şekilde gerçekleştirilen faşist saldırının sorumlularının belirlenip, haklarında soruşturma açılması istenmişti. Taleplerin dikkate alınacağı şeklinde bir konuşma ile görüşme sonlanmıştı.

Öğrencilerin talepleri öyle bir dikkate alınmış ki, o zamandan bugüne yaklaşık bir ay geçti ve üniversite yönetimi yeni soruşturmalarla saldırılarına devam ediyor. Faşistlere soruşturma açmak bir yana, şaşırtmayan bir şekilde soruşturma karşıtı eylemlerden ve faşist saldırılar ile ilgili yine devrimcilere ve yurtsever

öğrencilere soruşturmalar açıyor. Bahar dönemi başladığından beri neredeyse her hafta yeni bir soruşturma ile karşı karşıya kalıyoruz. Devlet bir yandan üniversitelerdeki faşistleri devrimci ve yurtseverlerin üzerine kışkırtırken bir yandan da soruşturmalarla gençlik üzerinde baskı kurmaya çalışıyor.

Verdikleri sözleri unuttukları gibi, gerçekleşen bu saldırılara alışkın olduğumuz ve bunların bizi yıldıramayacağını da unutuyorlar. Dün Ege'de, DTCF'de olduğu gibi bugün de Akdeniz'de mücadeleyi büyütecek, saldırıların ve soruşturmaların bizi yıldıramayacağını göstereceğiz.

DİP'li öğrenciler bildirisi

Kadınlara yönelik örgütlü saldırılara karşı örgütlü mücadele!

Geçen sene belediye otobüsünün ortasında silahla vurulup öldürülen İstanbul Üniversitesi öğrencisi olan Özge gibi, geçtiğimiz haftalarda Mersin'de acımasızca katledilen Özgecan, bu düzende katledilen kadınların ne ilki ne de sonuncusu olacaktır!

İÜ öğrencisi olan Özge, eski sevgilisinin tacizlerine maruz kaldığı için evinden çıkamıyordu. Polisten koruma istemiş, cevap alamamıştı. Okuluna devam edebilmek için bir gün evinden çıkıp bir belediye otobüsüne bindi ve o gün olan oldu. Özge, otobüsün orta yerinde eski sevgilisinin silahından çıkan kurşunla katledildi.

Mersin'de üniversite okuyan Özgecan ise bir akşam bir minibus bindi. Ama hazırlıklıydı, bu ülkede kadınların kendilerini her an savunması gerektiğinin farkındaydı ve yanında bir kutu biber gazı vardı. Ve 13 Şubat gecesi, minibusün şoförü Özgecan'a tecavüz etmek istedi, biber gazını kullanan Özgecan'a tecavüz edemeyince bu kez onu vahşice katletti!

Bu olaylar çok sık gündeme gelmez, vahşet boyutu arttıkça haber değeri bulur. Ama tüm kadınlar çok iyi biliyor ki bu düzende her gün kadınlar katlediliyor, fail belki en yakınları belki bir minibus şoförü oluyor. Ama ölen hep kadın, öldüren hep erkek oluyor.

Yalnızca ölüm de değil, her gün her kadın sayısız tacize, tecavüze maruz kalıyor. Mesela kampüste yurda giden ıssız yollarda bir erkekle aynı anda yürüyünce adamların temposuna kulak kesilmek zorunda kalıp, yurda bir an önce varabilmek için koşar adım ilerliyor. Yurdu kampüs dışındaysa, bu kez otobüste erkek bakışlarına, o tacizin bilindik temaslarına maruz kalıyor ve ineneği durakta kendisiyle birlikte bir erkek inecek mi diye içini tedirginlik kaplıyor.

Kadınlar, günlük hayatta farkına bile varılmayan nice tacizlere, kimseye anlatılmayan tecavüzlere maruz kalır. Bunu bir karakola gidip polise anlatsa bıyık altından gülen bir komiserle karşılaşır. Olayı yargıya taşımaması için kadına çeşitli telkinlerde bulunur. Oldu ki yargıya taşındı bu olay, hakim ne yapar eder faili cezalandırmaz ya da iyi hal indirimleriyle ödüllendirir. Yani devlet, tüm örgütlülüğüyle erkek egemenliğini kadınlara hissettirir, kabul ettirmeye çalışır.

Okullarda da tacizler dur durak bilmiyor. Bir gün rehber hoca olarak karşısına çıkıyor kadın öğrencinin ve sayısız kez taciz ediyor, birine anlatsa diye çeşitli tehditler savuruyor. Bir gün sınıf arkadaşı olarak çıkıyor ve çeşitli sözlü tacizle kendini gösteriyor. Bir gün de eve yürürken mahalleden bir laf atan çıkıyor. Hatta bir gün kadın bir okul müdür yardımcısı, erkek öğrencilerden bir taciz timi oluşturuyor ve sebep olarak da kısa etek giyen kadın öğrencileri taciz ettirip, giyinmemesini sağlamak olduğunu savunuyor. Çünkü tacize uğrarsa bir daha uğramamak için kısa etek giymeyecekmiş!

Tüm bu erkek egemenliğine karşı mücadele etmeliyiz. Bir gece vakti Dicle Üniversitesi'nde tacize uğrayan kadın öğrencinin tüm yurt arkadaşlarıyla birlikte kampüste haykırdığı gibi hepimiz her yerde tacizcileri teşhir etmeli, müdahale etmeliyiz.

Her gün örgütlü bir şekilde bize saldıran bu sisteme karşı olan bizler; cinayetlere, tecavüzlere, tacizlere karşı yas tutup susmuyoruz. Bizim hüznümüz isyana dönüşür! Erkek egemenliğine, kadın bedenini metalaştıran kapitalist sisteme karşı örgütlü mücadelemizi yükseltiyoruz!

- Güvenli belediye otobüsleri için,
- Güvenli ve ücretsiz yurtlar için,
- Tacizci hocaların en ağır şekilde cezalandırılması için,
- Kadın cinayetlerine, tecavüzlere en ağır cezaların verilmesi için,
- Kadın olarak ezilmeyeceğimiz bir düzeni kendi ellerimizle kurmak için,
- Verdiğimiz mücadelede tüm kadın öğrencileri gücümüze güç katmaya çağırıyoruz!

Kantinde yemek yemek bile ayrıcalık!

Ben Çorlu'da okuyan 10. Sınıf lise öğrencisiyim. Sabah 8'den akşam 4'e kadar okuldayım. Öğlen yemeklerinde evimiz uzak olduğundan yemeği okulda yemek zorundayım. Okul kantini çok pahalı. Bir tost karnını bile doyuramaz. Ben işçi çocuğuyum. Annemle babamın geçinebilmek için verdikleri çabayı kendimi bildim bileli görüyorum. Ayrıca benden zor şartlarda yaşayan arkadaşlarım da var. Biz yemek saatlerinde ucuz yemek yiyebilmek için yer arıyoruz. Okula ait kantinler ucuz ve tabii kaliteli yemek çıkarmalı ki her öğrenci yiyebilsin. Biri yerken diğeri özenmesin.

Çorlu'dan bir lise

Türk-İş kıdem tazminatı için sokağa indi

Türk-İş, Başkanlar Kurulu'nun aldığı karar ile 18 Şubat'tan başlamak üzere birçok ilde kıdem tazminatı hakkını savunmak üzere eylemler düzenledi. İlk olarak Eskişehir'de Türk-İş'e bağlı çeşitli sendikaların katılımıyla başlayan eylemler dizisi, Kocaeli, Tekirdağ (Çerkezköy), İzmir, Adana, İstanbul ve Ankara'da devam ederek 27 Şubat'ta Bursa'da gerçekleştirilen eylemle sona erdi.

Bu eylemlerde yapılan basın açıklamalarında, kıdem tazminatının çalışanların güvencesi, işçi sınıfının ve Türk-İş'in kırmızı çizgisi olduğu belirtildi. Kıdem tazminatının fona devredilmesi, süresinin uzatılması gibi uygulamalarla bu hakkın zayıflatılması ve sonuçta tasfiye edilmesine yönelik her türlü girişimin karşısında, Türk-İş'in cevabının genel grev olacağı özellikle vurgulandı.

Özel istihdam bürolarının kurulmasına yönelik çalışmalar, taşeron

sisteminin her yeni uygulamayla daha da sağlamlaşması, iş cinayetleri sonrasında işverenleri koruyan düzenlemeler ve son olarak 2015 programında da kıdem tazminatının fona devredilmesini gündemine alan AKP hükümeti, işçi sınıfına karşı saldırılarını planlı ve tutarlı bir şekilde artırırken, en büyük işçi konfederasyonu olan Türk-İş'in bu saldırıların püskürtülmesinde çok önemli bir konumda olduğu açıklar.

Türk-İş üzerine düşen görevi yerine getirmeli, bu eylemler devam etmeli, DİSK'le ortak bir mücadele hattı benimsemeli. Bugüne kadar kıdem tazminatının kaldırılmasına sıcak bakan tek konfederasyon olan Hak-İş'e, AKP'nin işçi bürosu olarak çalışmayı bırakıp üyelerinin menfaatlerini koruma çağrısı yapılmalıdır. Genel grev demek yetmez, bugünden fabrika fabrika hazırlıklara başlamak gerekir.

ODTÜ'de sendikal faaliyet baskı altında

Geçtiğimiz Aralık ayında ODTÜ yönetiminin maaş promosyon ihalesinde emekçiler karşısında bankaları kayıran tavrına karşı, emekçiler Eğitim Sen'in öncülüğünde üç günlük iş bırakma eylemi düzenlemişti. Rektörlüğü son derece sarsan ve emekçilerin hak arama mücadelesinde önemli bir deneyim, birlik ruhu ve özgüven yaratan bu eylemler sırasında Eğitim Sen işyeri temsilcisi Ekin Erdem Evliya önce bir öğretim üyesi tarafından darp, küfür, hakaret ve tehditlere maruz kalmış ardından da sudan sebeplerle işten atılmıştı.

ODTÜ'de sendikal faaliyetin baskı altına alınması girişimleri devam ediyor. Geçtiğimiz dönem bir şube yöneticisine çalışanların hakkını aradığı için disiplin cezası verilmiş, görev yeri değişiklikleri ile fiili sürgün uygulaması hayata geçirilmişti.

Eylemler esnasında işyeri temsilcisini darp eden öğretim üyesi protesto edildi. Bu öğretim üyesi eyleme sözlü ve fiziki müdahalede bulunup eylemin görüntüsünü aldı. Bu müdahalenin ardından gelişen olaylar bahane gösterilerek beş Eğitim Sen üyesine ve bir ODTÜ öğrencisine soruşturma açılmış durumda. Sendika faaliyetçilerine açılan bu soruşturmalarda yer alan iddiaların maddi temelleri oldukça zayıf, esas amaç ise sendika faaliyetini baskı altına almak.

ODTÜ emekçileri ve Eğitim Sen ise hiçbir baskı karşısında geri adım atmamaya devam ediyor. Önümüzdeki dönemde de mücadeleyi yükseltmeye devam edecektir.

İşçi bültenlerine kardeş geldi: İşçinin Sesi Çorlu Çerkezköy çıktı!

Metalden turizme, tekstilden belediye ve kamuya çeşitli sektörler bazında, önemli bir işçi havzası olan Bursa'da ise kent bazında işçi ve emekçilerin sesi olmaya çalışan bültenlere, Çorlu ve Çerkezköy'den kardeş geldi. Şubat ayının sonlarına doğru "İşçinin Sesi Çorlu Çerkezköy"ün ilk sayısı fabrikalardan işçi ve emekçilerin katkılarıyla hazırlandı, Çorlu Çerkezköy bölgesindeki işçi ve emekçilerle buluştu! "Çalıştığımız fabrikalar, üyesi olduğumuz sendikalar farklı olsa da, sendikasız olsak da çıkarlarımız ve amaçlarımızın bir olduğunu biliyoruz. Aynı sınıfın parçalarıyız. Sermayeye karşı işçilerin birliğini, sınıf uzlaşmasına karşı sınıf mücadelesini, sendikal örgütlenmeyi, sendikalarımızın patronlardan ve hükümetten bağımsızlığını, işçi sınıfının uluslararası birlik ve dayanışmasını savunuyoruz. İnsanca bir yaşam, sınırsız, savaşırsız ve sömürsüz bir dünya istiyoruz. Bu düşünceleri paylaşan tüm mücadeleciler işçileri birlikte mücadeleye çağırıyoruz." diyerek işçilere seslendi. Sabahın erken saatlerinden itibaren vardiyaya değişimlerinde işçi servislerine dağıtıldı. İşçi servislerinin kalktığı duraklara duvar gazeteleri asıldı. İşçinin Sesi Çorlu Çerkezköy, işçi sınıfının sesi olmak için ilk sayının gördüğü yoğun ilgiyi verdiği motivasyonla çalışmalarına devam edecek.

Nöbet dayatmalarına karşı Cumartesi grevleri devam ediyor!

AKP hükümeti geldiği günden beri en büyük hamlelerini sağlık alanında gerçekleştirmiş ve bunu Sağlıkta Dönüşüm Programı olarak adlandırmıştır. Bu programın ilk adımı ise sağlık ocaklarının kapatılıp yerine aile hekimliği sistemini getirerek gerçekleştirilmiştir. Sağlık ocakları koruyucu sağlık hizmetlerinde çok önemli bir yer tutarken yerine Aile Sağlığı Merkezleri'nin (ASM) kurulması koruyucu sağlık hizmetlerine önemli bir darbe vurmuştur. Tüm bunlar yetmezmiş gibi AKP bu defa Ocak ayından beri yeni bir genelgeyle ASM hekim, ebe ve hemşirelerini hafta sonu nöbet tutmaya zorlamaktadır.

Zaten son dönemlerde aile hekimliği alanında yaşanan ve sürekli olarak değişen uygulamalar, var olan sorunları daha da artırıyor. Çıkarılan genelgeyle beraber uygulanmaya çalışılan nöbet dayatması beraberinde fazla mesaiyi, angaryayı, esnek ve kuralızsız çalışmayı getirmektedir. Üstelik bu durum belirsizlik taşımasıyla ve ne kadar süre devam edeceğinin bilinmemesiyle de sağlık emekçilerinin gelecek kaygısı taşımalarına sebep oluyor. Bu yüzden ASM'lerdeki sağlık emekçileri Ocak ayından itibaren Cumartesi gününe konulan nöbetlere gitmiyor, Genelge geri çekilinceye kadar da gitmeyecekler. Üstelik Cumartesi ilan edilen grevlere katılım yüzde 80, bazı illerde yüzde 90'a kadar varıyor. Grevlerin bu kadar güçlü geçmesine rağmen hükümet kanadı herhangi bir geri adım atmamış, üstüne üstlük grevlere katılımın yüksek olmasının da verdiği kızgınlıkla; "Sağlık ocakları bundan sonra Pazar günleri de açık olacaktır" diyerek tehditleri arttırmış durumda. Bu yalnızca kızgınlıkla sarf edilmiş bir cümle değildir! Gele-

mekte yapılacak olan tam da budur! Sağlık emekçileri ve Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) bu uygulama esnek ve kuralızsız çalışmayı getiriyor derken tam da bunu söylemek istemiştir.

Bu yüzden sağlık emekçileri olarak koruyucu sağlık hizmetlerini baltalayan nöbet dayatmasına karşı Cumartesi günlerine konulan Aile Sağlığı Merkezleri ve Toplum Sağlığı Merkezleri nöbetlerine gitmiyoruz ve iş bırakıyoruz!

Cumartesi nöbetlerine gitmiyoruz çünkü; var olan sağlık ocakları acil hizmeti verebilecek teknik donanıma sahip değildir!

Cumartesi nöbetlerine gitmiyoruz çünkü; sağlık ocağındaki aile hekimi acil hizmeti verecek bireysel donanıma ve deneyime sahip değildir!

Cumartesi nöbetlerine gitmiyoruz çünkü; acil müdahale edilmesi gereken hastaya müdahale edilmediğinde yaşam için önemli olan 15 dakika harcanmış olacak ve hasta hayatına mal olacaktır!

Cumartesi nöbetlerine gitmiyoruz çünkü; 3 bin hastaya bakan bir doktorun Cumartesi nöbetinde nüfusu 24 bin olan bir semte bir hekimin bakması teknik

olarak mümkün değildir!

Cumartesi nöbetlerine gitmiyoruz çünkü; bu uygulama ile beraber hem sağlık emekçilerine esnek çalışmanın karpısı aralanmış olacak hem de hasta hayatı tehlikeye girecektir!

Mesele yalnızca haftasonu nöbete gitme meselesi değildir. Mesele niteliksiz bir sağlık hizmeti alacak olan halkın hayatının tehdit edilmesidir. Ayrıca aile hekiminin asıl yapması gereken koruyucu sağlık hizmetlerinde aksamalar meydana gelecektir!

Bunun için sağlık emekçileri diyor ki:

- Herkese eşit, ulaşılabilir, yaygın, parasız ve nitelikli bir sağlık hizmeti!
- Aile hekimliğinde hafta sonu nöbet dayatması kaldırılmalı!
- Performansa ve rekabete göre değil insanca yaşayacak bir ücret!
- Muayenehanecilik değil koruyucu sağlık hizmeti!
- Koruyucu sağlık hizmetleri için daha fazla bütçe!
- Eleman değil sağlık emekçiyiz!
- Kuralızsız çalışma değil güvenceli çalışma!

Sağlık emekçileri

Kamu Emekçisinin Sesi 5. sayısı çıktı

Bültenin ilk yazısı, kamu emekçilerini yaklaşan toplu görüşme sürecine hazırlanmaya çağırıyor. Toplu görüşmelerin AKP ile Memur-Sen arasında dansıklı dövüşe dönüşmesine karşı emekçileri KESK'i ayağa kaldırarak mücadeleye çağırıyor.

Bültende ayrıca 2015 bütçesi, eğitim ve sağlık alanında yapılan grevler değerlendirilirken, eğitim alanındaki sorunlara, kamu emekçileri üzerindeki baskılara ve KESK'in mücadeleye tarihine de ışık tutuluyor.

Dört yürekli dev

Şimdi hepsi televizyon kanallarında ve gazete sayfalarında ahkâm kesiyor. Yaşar Kemal "ulusal birliğin simgesi" imiş. Ölümü dolayısıyla yas ilan edilmiş. Adı caddelere verilmiş. Yaşarken mahkemelerde, hapislerde süründü bu devlet onu! 80'inde hapis cezası verdi! Ne ulusal birliği? Yaşar Kemal sizin düzeninizin yüzüne atılmış okkalı bir şamardı! Yas tutmayın! Sokaklara adını vermeyin! O işçi sınıfının, ezilen Kürt halkının, devrimci gençliğin, bu toprakların çiçeğinin çalısın, kelebeğinin kartalının, arısının buzağısının yüreğinde yaşayacaktır! İnce Memed'le dünyanın bütün ezilmişlerinin dudaklarında dolaşacaktır! O bir kültür eşkiyasıdır! Ya olduğu gibi kabul edin, ya da susun!

Sungur Savran

20. yüzyılın büyük filozofu ve Fransız halkının vicdanı Jean-Paul Sartre'in Fransa'nın Cezayir savaşına karşı muhalefeti dolayısıyla tutuklanması söz konusu olduğunda gerici Fransız devlet başkanı General Charles de Gaulle'ün "ama Sartre aynı zamanda Fransa'dır" dediği rivayet olunur. Yaşar Kemal Türkiye'yi! Onsuz bir Türkiye hayal edilmesi bile güç bir şey!

Yaşar Kemal sadece Türk dilinin en iyi romancısı değildi. Sadece Türkiye'nin ovasını dağıtı, kurdunu kuşunu, köylüsünü kentlisini en iyi anlatan insan değildi. Sadece bu toprakların bütün sömürülen ve ezilenlerinin şaha kalkmış ifadesi değildi. Yaşar Kemal yalnızca Kürt ile Türk'ün mutlu evliliğinin ne güzel bir şey olacağını şahsında cisimleşiren bir insan değildi. Aynen Sartre'in Fransa için olduğu gibi, bu toplunun, halkının, vicdanlı insanların vicdanı idi. Hayatı boyunca ezilenin yanında olmakta en ufak bir tereddüt göstermedi. Yitireceği çok şey olduğu halde, ister işçi sınıfı davası için, ister düşünce özgürlüğü için, ister Kürt halkının hakları için sesini yükseltti. 1994'te 70'ini aşmışken yargılandı, 2002'de 80'ine merdiven dayamışken hapis cezasına çarptırıldı. Ama yılmadı. O köylülere has gur sesiyle, o dev bedeniyile ben buradayım diye kükredi, susmam dedi, meydan okudu. Çukurova yoksulunun isyanını dile getiren İnce Memed'i yazmakla kalmadı. İnce Memed oldu!

Yoksul Kürt köylüsü

Kürtler, hem de edebiyatta, dilin en belirleyici olması gereken yerde önemli bir konuma sahip. Cemal Süreya'dan Ahmet Arif'e Türkçe'nin nice şairi Kürt'tür.

Ama "Kürt Yaşar" bunlar arasında birinci sırada gelir. Yaşar Kemal Türkmen köyünün neredeyse tek Kürt ailesinden geliyor, Türkçe'yi daha iyi öğreniyor, aile onunla Kürtçe konuşurken o Türkçe cevap veriyor. Türkmenlerce dışlandığını hiç hatırlamıyor, Türkçe ve Kürtçe öylesine tuhaf ama doğal bir bileşim olarak hayatını zenginleştiriyor. Daha sonra 1960'lı yıllarda İngilizce'den sosyalizm hakkında kitaplar çevirdiği için yargılanacak. Ama İngilizce bilmiyor! Başkalarının, diyelim askerde olan yoldaşlarının, çevirilerinin sorumluluğunu üstlendiği için. İlahi Türkiye Cumhuriyeti devleti! "Kürt Yaşar"ı Kürtlükten yargılamakla yetinmişsin, bir de "İngiliz Kemal" diye yargılamışsın!

Yaşar Kemal'in öyküsü tam yüz yıl önce başlıyor. Hayır, yüz yıl önce doğmadı, ama onun tarihini ve dolayısıyla bizim tarihimizi belirleyecek olay, 1915'te Rus orduları Van'ı işgal edince yaşanıyor. Kürt ailesi Van'dan yola çıkıyor, Çukurova'ya yerleşiyor. Böylece, *dengbej* ruhlu Kürt köylüsü, Çukurova'nın sadece tarımsal olarak değil, asıl insan duyarlılığı bakımından bereketli topraklarıyla buluşuyor, ortaya Yaşar Kemal çıkıyor.

Türkiye'nin en önemli aydınlarından biri olan bu adamın "ortaokuldan terk" düzeyinde eğitimi olduğunu biliyor muydunuz?

Yaşar Kemal'in 20. yüzyıl Türkiye'si açısından büyüklüğünü tartarken ilk altı çizilmesi gereken mesele işte budur: Ana dili Türkçe olmayan eğitimsiz bir yoksul köylüdür romanlarıyla Türkiye'ye kendini tanıtan! Daha doğum tarihi bile kesin biçimde bilinmeyen bir köylü. Yalın ayak bir çocuk olarak büyümüş biridir Türkiye ve dünya aydınlarına parmak ısırtan! Hem de ana dili olmayan bir dilde söylemiştir masallarını!

Burada dur okuyucu! Bir burjuva, bürokrat ya da eğitilmiş modern küçük burjuva aileden geliyorsan, bugüne kadar yoksul, "cahil" köylüleri nasıl küçümsediğini bir hatırla. "Andavallı" mı demedin, "Çemişgezekli" diye alay mı etmedin, hele hele Kürtse "keko" ve benzeri adlarla mı aşağıladın? Aklını başına toplasan iyi edersin! Yok, eğer işçi veya yoksul köylü kökenden geliyorsan, o zaman okumamış olmanın, dil bilmemenin, dünyayı görmemiş olmanın ezikliğini at üstünden!

Yaşar Kemal bunu bu şekilde hiç dile getirmemiştir, ama sınıf toplumunun yüzünde patlayan bir şamardır o! Bilgiyle susmuştur, içinden taşan sıcaklığıyla "deli Kemal" bütün burjuva çocuklarıyla arkadaşlık etmiş, onların usullerini öğrenmiş ve uygulamıştır. Ama dile getirmesi gerekmezdi, tüm varlığı ile, tüm yaşamı ile, işçiyi köylüyü küçümseyen bütün burjuvaların ağzına sürülmüş biberdir Yaşar Kemal!

Marksist!

Yaşar Kemal son yıllarında çevrenin yılmaz bir savunucusu olmuştu. 2000'li yıllarda Kürt halkını savunduğu için baskı görmüştü. 1990'lı yıllarda ise düşünce özgürlüğü, cezaevinde açlık grevleri, gözaltında kayıplar gibi davalara destek veriyordu. Dolayısıyla, genç kuşaklar şu gerçeği bilmeyebilirler: Yaşar Kemal Marksistti!

Yaşar Kemal hâlâ Türkiye'nin tarihinde en kitlesel sosyalist parti deneyimini temsil eden 1960'lı yıllar Türkiye İşçi Partisi'nin yürütmesinde görev yapmıştır.

Burada bir daha dur okuyucu! Yaşar Kemal ilk romanı *Sarı Sıcak*'ı 1951 yılında yayınlamıştır. Kendi tahminine göre 28 yaşındadır. 32 yaşında, 1955'te ise İnce Memed önce tefrika edilir, sonra kitap olarak yayınlanır. Aralarında Nurullah Ataç ve Ahmet Hamdi Tanpınar gibi Marksizme en ufak bir yakınlığı olmayan ünlü edebiyatçıların bulunduğu bir jüri o yıl Varlık Edebiyat Ödülü'nü İnce Memed'e verir. Bu, Yaşar Kemal'in değil, onların onurudur! Yine aynı yıl Varlık dergisinin okurları arasında yapılan bir ankette Yaşar Kemal yılın romancısı seçilir. Şöhret Yaşar Kemal'e erken gelmiştir. Sonra İnce Memed çeşitli dillere çevrilmeye başlar. Yaşar Kemal'in ünü köyün değil ülkenin dışına taşar. 1960'lı yıllar geldiğinde Yaşar Kemal dünyaca tanınan bir yazardır.

Ama bu hiçbir biçimde onun sosyalizmin partisine yürütme kurulunda yer alacak

kadar zahmetli bir tarzda hizmet etmesine engel olmaz.

Yaşar Kemal, daha sonra 1990'lı yıllarda, bu konuda nasıl hissettiğini bir Fransız aydınının kendisiyle yaptığı bir röportajda şu sözlerle açıklamıştır:

Ben sosyalist militanım ve Marksistim. Bunu en geniş anlamda söylüyorum. Militanım derken, kendimi hiçbir zaman dar kılıpların içine hapsedim. Bunu insanın, her yönüyle yüzde yüz bağımsızlığı olarak anladım. Bunu böyle anlarken Marksizmin kurallarını özümsemişim sanıyorum. Marksizmin insan özgürlüğüne, birey ve düşünce özgürlüğüne bir tuzak olduğunu hiç sanmıyorum. Tam aksine Marksizme bireyin kurtuluşu, insanlığın özgürleşmesi diye bakıyorum. 1844 El Yazması benim için Kapital kadar önemli bir kitaptır. Marks için en büyük değer bireydir. Çünkü o yittiğinde onun yeri hiçbir zaman, hiçbir biçimde bir daha doldurulamayacaktır. Marksizm bana dünyaya bakmak için en aydınlık kapı oldu. Yaşamım boyunca bu düşünceyi yaşamla ölçtüm, yarıldığını görmedim. (*Yaşar Kemal Kendini Anlatıyor*, a.g.y., s. 129)

Yazarın her vurgusu ile ortaklık hissetmeyebilirsiz, ama Marksizme bağlılığının hiçbir ikirciklilik taşımadığını görmemek mümkün değil

"İnce Memed Çankaya'ya!"

Çok kişi bilmez, ama Yaşar Kemal 2007 yılında cumhurbaşkanı adayı olarak gösterildi. Dönem, AKP ile askeri yöntemlerle uğraşarak Türkiye'yi kurtarabileceklerini sananların anayasada var olduğunu iddia ettikleri uyduruk birtakım hükümlerle AKP çoğunluğunun cumhurbaşkanı seçmesini engellemeye çalıştıkları dönem. Bütün Türkiye AKP'li bir cumhurbaşkanı mı, yoksa o aşamada iyice darbeci bıcaklarını bilemiş olan Batıcı-laik kanattan bir cumhurbaşkanı mı tartışmasına gömülmüş. Sosyalist solda bir dizi parti ve kurum bu gerici kutuplaşmanın karşısına, üçüncü bir cephenin, işçi sınıfı ve Kürt halkının, yoksul köylü ve kent yoksulunun, bütün ezilmişlerin bir adaylığının propagandası ile çıktı. Adayları kimdi? Yaşar Kemal'den iyisi mi olur!

Alçakgönüllü biçimde söyleyelim ki, bu fikrin öncülüğünü yapmanın onuru Devrimci İşçi Partisi'nin öncülü olan *İşçi Mücadelesi* gazetesine düşüyor. O dönemde sık sık birlikte mücadele verdiğimiz bazı gruplarla birlikte Yaşar Kemal'i aday gösterdik. Cumhurbaşkanını hâlâ meclis seçiyordu. Gerici bileşimiyle meclisin Yaşar Kemal'i cumhurbaşkanı seçmeyeceğini bilmiyor muyduk? Elbette biliyorduk. Ama bu toprakların halklarının var olan gericiğe teslim olmasının kader olmadığını ortaya koymaktı amacımız. Aydınlar arasında imza kampanyası yaptık, yayınlarımızla propaganda yaptık, Özgür Gündem gazetesini destek oldu. Elimizden gelen bütün olanaklarla Türkiye halklarına Yaşar Kemal kişiliğinde onurlu evlatlarının olduğunu hatırlattık.

Yaşar Kemal'e elbette oldubitti kabalı

ğı yapmadık. Bu kampanya başlamadan önce tabii ki kendisine danıştık. Görev bana düştü. Tarih önünde yalan söylenmez. Çok memnun olduğumu söyledim. Büyük onurumuzdur.

Daha sonra İşçi Mücadelesi gazetesi kapısına "İnce Memed Çankaya'ya!" manşetini attı. Gazeteyi Yaşar Kemal'e ilettik. Okuduktan sonra yine bize sevinç veren sözlerle karşıladı. Sonra ekledi: "Şimdi sen beni bırak. Yahu, o ne güzel gazete! Sizi tebrik ederim" dedi. Siyasi hayatımdan sakladığım en güzel anılardan biridir.

Dört yürekli adam

Yaşar Kemal'in evreni efsanelerden örülmüştür. Bunlardan biri çocukken onu çok etkilemiş. "Beni, ailemin yaşamında en çok etkileyen anamın amcasının macerasıdır" der kendisi. Annesinin amcası eşkiya. Van günlerinde hapisaneye düşüyor. Öteki eşkiya ile birlikte, kendilerinden uzun yıllar sonra nice devrimcinin yapacağı gibi uzun bir tünel kazıyorlar. Tünel uygun yere kadar kazınca, Yaşar Kemal'in anasının amcası "haydiyin arkadaşlar, beklediğimiz gün geldi, tünel bitti, çıkalım artık" diyor. Ama arkadaşları korkuyor, gelmiyor onunla. Kendisi kaçıyor başarıyla. Ama içi razı olmuyor, insanın diline "yoldaşları" kelimesi geliyor, onlar hâlâ içeride ya, geri dönüyor tünele geri girip. Diller doküyor, onları yine kandırıyor. Mekik dokuyor hapisane ile çıkış arasında. Sonrasını Yaşar Kemal'den dinleyelim:

Gün ışıken nöbetçi amca'yı görmüş, onu vurmuş, yaralı amca, koşarak nöbetçiye ulaşmış, silahını elinden almış. Kurşun seslerine gelen öbür candarmalarla öğleye kadar çarpışmış, sonra da vurulup ölmüş. Ondandıktan sonra efsane başlıyor. Subaylar bu adamın yürekliliğine şaşmışlar. Bu kişi ne kişidir ki, hapisaneyi deldiği halde, salt arkadaşlarını bırakmamak için canını vermiş, demişler, göğsünü yarmışlar, bakmışlar ki, göğsünde dört yürek... (A.g.y., s. 34-35)

Bilim artık genlerin önemini ortaya koydu. Yaşar Kemal, kendisini çok etkileyen o amcasına çekmiş. Dört yüreği vardı. Birini Türkiye ve dünyanın işçi ve yoksul köylülerine verdi, sosyalizm için mücadele etti. İkincisini, Kürt halkına adadı, onun kurtuluşunu da sosyalizmde gördü. Üçüncüsü, kendi deyişle söylersek, sözle kurduğu dünyaya duyduğu sevginin kaynağı oldu. Heyecanla, şevkle, delice yazdı, yüzyılın en büyük dünya romancılarından biri oldu.

Dördüncü yüreği ise sevdiği insanlara adanmıştı. O kadar çok vardı ki onlardan. Hepsine, köylülere özgü o yüksek sesiyle, kahkahasıyla, şen şakrak, verdi verebildiği kadar o sevgiden. Bir cömertlik abidesiydi.

Dört yürekli dev adam, yüzünde bir gülümseme ile uyuduğunu hayal edeceğiz her zaman.

Burada kısaltılmış olarak yayınlanan bu yazının tam versiyonu www.gercekgazetesi.net'te okunabilir.

Yunanistan'da halkın umuduna darbe

Yunanistan halkı 25 Ocak seçimlerinde AB ve IMF uşağı partilere ve onların dört yıldır uygulamakta oldukları kemer sıkma politikalarına ağır bir şamar attı. Ama şimdi de kendisi onların yerine seçtiği Syriza'dan ağır bir darbe yedi. Syriza'nın başında olduğu koalisyon hükümeti, 11 Şubat'tan 20 Şubat'a kadar AB kurumlarıyla yaptığı pazarlıklar sonunda AB'den, var olan programın dört ay boyunca devam etmesini talep etmek zorunda kaldı. Bunun anlamı şu: Syriza seçimde halkın karşısında savunduğu programını bütünüyle terk etmiş oluyor. Bu tam anlamıyla bir teslimiyet anlaşmasıdır. Türkiye solunun çok geniş kesimlerinin büyük bir yanılgı içinde Syriza'ya bağladığı umutlar, seçim zaferinin üzerinden bir ay bile geçmeden tuzla buz olmuştur.

Teslimiyet

Yunan hükümetinin Avrupa Birliği'ne yol aldığı mektupta yer alan taahhütler, Syriza'nın seçim vaatleriyle bütünüyle çelişiyor.

- Syriza asgari ücreti derhal yükselteceğini vaat etmişti. Mektup bunu geleceğe bırakıyor ve AB ile IMF'nin onayına tâbi kılıyor.

- Seçimlerde işçi sınıfına ikinci önemli vaat; yüzde 25'i aşan, gençlerde ise yüzde 60'a varan işsizlikle hızla mücadeleye girişmekti. Mektup işsizliğe çözüm olarak eski hükümetlerin yaptığı gibi geçici istihdam üzerinde duruyor, başka hiçbir şey önermiyor.

- Sosyal harcamalarda (eğitim, ulaştırma, sosyal yardım ve sağlık ismen sayılıyor) kısıtlamaların sürdürüleceği bildiriliyor.

- Syriza iktidara gelir gelmez, Pire ve Selanik limanlarının ve elektrik enerjisi sektöründe bazı kamu kuruluşlarının başlamış olan özelleştirme sürecini durduracağını açıklamıştı. Şimdi sadece tamamlanmış özelleştirmelerde değil ihale süreci başlayanlarda bile herhangi bir engel çıkartılmayacağı belirtiliyor.

- Hükümet daha iyi bir "iş yapma ortamı" sağlamak için çalışmayı da taahhüt ediyor. Bunun anlamı çokuluslu şirketleri rahatlatmaktır.

- Hükümet ayrıca çok ciddi bir hatayla "düzenlenmiş meslekler" olarak anılan alanlarda kısıtlamaları kaldırmaya devam etmeyi taahhüt etmektedir. Bu meslekler genellikle küçük burjuvazinin (eczacılar, taksi sahipleri, balıkçılar vb.) faal olduğu ekonomik alanlardır. Küçük burjuvazinin bir bölümü, önceki hükümetlerin Troyka'nın basıncı ile kendi çıkarlarına yönelt-

tiği bu saldırıya tepki ile yüzünü işçi sınıfı ve yoksullarla birlikte Syriza'ya dönmüştü. Şimdi Syriza bu katmanları kaybetme yolunda ilk adımını atmıştır. Bu politika sürdürülecek olursa, bu katmanlar, şimdi çareyi faşist Altın Şafak'ta aramaya başlayabilir.

- Mektubun en çarpıcı yanı, Syriza'yı iktidara taşıyan "insani kriz" konusunda alınacak önlemlere ilişkin bölümdür. Hükümet mutlak yoksulluğun arttığını saptıyor ama insani krize

karşı mücadelesinin "olumsuz mali etkisi olmayacağı" konusunda AB'ye ve IMF'ye güvence veriyor! Para harcamayacaksınız ve "insani kriz" dediğiniz devasa boyutlardaki yoksulluğu çözeceksiniz! Halka yalan söylemeyin!

Umutlar sona erdi mi?

Bugün Syriza'nın kesinlikle ve geri dönülmez biçimde teslim olduğunu ilan etmek için henüz erkendir. Syriza bileşenleri arasındaki

dengeler ve daha da önemlisi halkın mücadeleciliği devam ederse onun basıncının bu dengeler üzerinde bırakacağı etki, uygulamayı taahhütten farklı kılabilir. Ayrıca, dört ay sonra pazarlık yeniden başlayacaktır. Yapılması gereken, halkın seçimlerdeki beklentileri doğrultusunda mücadelesini yükseltmesi için dur durak bilmez bir çalışmadır.

Şimdi talep edilmesi gereken "taahhüt mektubunu yırt"tır. "Koalisyonu boz, KKE ile birlikte bir işçi hükümeti kur"dur. "Sağcı cumhurbaşkanı seçtin, bir daha sağcılar seçme"dir.

Halkın mücadelesi yüksek düzeyde seyrederse er geç daha has bir sınıf mücadelesi odağı, daha devrimci bir önderlik belirecektir. En kötü olasılık, seçimden önce sürekli vurguladığımız olasılıktır: Halkın işçi ve emekçi kesimlerinin cesaret ve mücadele azmini yitirerek evine dönmesi, kaderine razı olması; küçük burjuvazinin ve işsiz gençliğin lümpenleşen bir kesiminin yüzünü Altın Şafak'a dönmesi.

Mücadele henüz gelecektedir

Syriza ilk rauntta AB'den yediği yumrukla yere düşmüştür. Kalkıp kalkamayacağını zaman gösterecek. Görev, o kalkamasa bile halkı ayakta tutmak, mücadeleyi başka kanallardan başarıya ulaştırmaktır.

Neden CHP'yle değil?

Solun bir kısmının, AKP'ye karşı CHP'yle birlikte hareket edilmesi, beraber bir mücadele hattı örülmesi konusunda istekli olduğunu biliyoruz. Devrimci İşçi Partisi ve geleneği, CHP ve onun dönem dönem rolüne soyunan DSP ve SHP gibi burjuva partileriyle seçim işbirlikleri yapmayı ilkesel olarak reddetmiştir, hala da aynı noktadır. Sorun bizce ilkeseldir. İlkelerimiz tüm burjuva kamplarından bağımsız, işçi sınıfının kendi politikasını öne çıkarır. CHP, bu siyasal ufku dosdoğru karşısında yer alan bir düzen partisidir. Başta seçimler olmak üzere CHP'nin savunduğu politikalar, burjuvazinin ihtiyaçları doğrultusunda belirlenmekte, emperyalizmin ve siyonizmin Ortadoğu'daki gelecek planlarının bir parçası olarak Amerikan muhalefatinin belkemiği olarak karşımıza çıkmaktadır. Siyasal ufku burjuva düzeninin sınırlarıyla hapsedenler, pek tabii CHP şemsiyesini en uygun adres olarak görürler.

CHP'nin solun gönlünü çalmak için taktik hamleler yaptığını görüyoruz. Özellikle Birleşik Haziran Hareketi'nin toplantı ve konferanslarında baş köşede boy gösteren CHP'liler bu taktiğin başrol oyuncularını. BHH'li kardeşlerimiz CHP tabanını etkileyeceklerini zannedersun, CHP'nin Ekmeleddinlerle, Mehmet Bekaroğullularla, Mansur Yavaşlarla sağa doğru yaptığı açılımın soldaki simetrisi olmanın önüne geçemediler. Yani BHH, her toplantıda CHP'lileri baş tacı yapıp onur konuğu olarak ağırladıkça, ister istemez CHP'nin tabanını kazanacağına CHP'nin solun tabanını etkileme çabasının zeminini oluşturdu.

Solun adeta bir fobisi var. CHP'den kopukça kitleden de kopacağına inanıyor. Her fobi gibi bu da boş bir inançtan, bir saplantıdan ibaret. Gerçek ise CHP'den kopmadan emekçi kitlelerle gerçek bir buluşmanın mümkün olmadığıdır. En başta ve en önemlisi CHP ile birlikte işçi ve emekçi kitlelerle

nasil buluşulabilir? Tüm CHP belediyeleri taşeron patronuna cennet, işçiye cehennem olmuşken hangi taşeron işçisine AKP'yi bırak bize gel denebilir? MESS patronları AKP'ye grevi yasaklatıyor, sonra da grev yasaklamanın halkla ilişkiler kısmını Kılıçdaroğlu ile basına poz vererek yapıyor! Kılıçdaroğlu, MESS patronlarını baş tacı etmişken CHP metal işçisinin adresi olur mu? İş Bankası'nın ortağı, Bank Asya'nın fedaisi konumundaki CHP'nin, boğazına kadar yasal tefeci olan bankalara borçlanmış emekçilere sunacak bir şeyi olabilir mi? Ya Aleviler. Aleviler CHP'ye oy veriyor ama yokluktan, siyasal İslam, DAİŞ korkusundan... Yoksa Alevilerin kendi varlıklarına tehdit olarak gördükleri

camii cemevi projesinin mimarı olan Gülen cemaati ile ittifak içindeki bir CHP, Aleviler için nasıl gerçek bir alternatif olsun? Kadınların sorununun, İslamcılığın karşısında modernlik olduğunu zannedenler için CHP bir alternatifmiş gibi gözükebilir ama emekçi kadınlar için CHP'li patronla AKP'li arasında bir fark yok... AKP kreş yapan huzurevi biçer diyor ama Batılı modern şirketler de kadınlar için kreş kurmak yerine cezasını ödeyip yoluna devam ediyor. TÜSİAD'ın başkanının kadın olması erkek patronların imajını düzeltiyor ama işçi kadınlara fayda etmiyor.

Kısacası solun ve sosyalistlerin işçi ve emekçi kitlelere ulaşması için CHP'den kopmasından başka çare yok!

Evden çık 8 Mart'a gel! Mücadele en güvenli yer!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde her yıl olduğu gibi bu yıl da tüm coşkuyla meydanlarda olacağız! Özgecan'ın acısının üzerinden henüz bir ay bile geçmediği halde! Özgecan'ın ardından erkek egemenliği başka kadınların da canına kast ettiği ve hatta aldığı halde!

Çünkü 8 Mart, kadınların yan yana geldiği, üzerlerindeki her türlü baskıya, karşılaştıkları her türlü tehdide karşı birbirlerinden güç aldıkları ve birlikte taleplerini haykırdıkları bir gün. Bugün Özgecan'ı, daha önce Güldünya'yı, Ayşe Paşalı'yı ve her yıl öldürülen yüzlerce kadını aramızdan kopartan erkek egemenliğine karşı

mücadeleyi yükselttiği bir gün. O halde bu yıl, kadına yönelik her geçen gün daha da artan tacize, tecavüze, şiddete, artan kadın cinayetlerine karşı öfkemizi mücadeleye azmi ve coşkusuna çevirelim, daha da güçlü, daha da örgütlü çıkalım meydanlara 8 Mart'a!

Kadın cinayetleri ve kadına yönelik şiddet, bugün yaşadığımız en yakıcı sorunların başında geliyor. Çünkü yaşamlarımızı elimizden alıyor, hayatta kalmadığımız durumda ise ruhumuzda derin yaralar açıyor. Şiddete maruz kalan, en yakınındaki erkekler tarafından ölümle tehdit edilen kadınları devlet korumuyor. Ceza indirimleriyle kadın düşmanı açıklama,

politika ve uygulamalarıyla tacizcileri, tecavüzcüleri, katilleri cesaretlendiriyor. Ve kadın cinayetleri üzerinden yaratılan korku ile kadınlara "evlerinizden çıkmayın" demiş oluyor. Pembe otobüs gibi önerilerle kadınları toplumdaki tümüyle yalıtılmak istiyor. Bunu en az üç çocuk ısrarı ile kol kola giden, aileyi ve nüfusu artırma amaçlı, kadınlara evden esnek çalışmayı ve anneliği dayatan politikaları ile destekliyor. Yani kadınları eve göndermek için kadınların üzerindeki baskıyı her açıdan artırıyor.

Kadınları evlerine göndermeye çalışılan tüm bu politikalara, baskı ve şiddete inat işyerlerimizi de, okullarımızı da, so-

kakları da, meydanları da terk etmeyeceğimizi göstereceğimiz bir gün olsun bu 8 Mart! Ve erkek egemen kapitalist sistem karşısında meydanlarda birlikte haykıracağımız taleplerimizle, örgütlü gücümüzle yalnız olmadığımızı hissedeceğimiz bir gün!

Devrimci İşçi Partili Kadınlar olarak, tüm kadınları bu güce güç katmak, örgütlü mücadeleyi yükseltmek için 8 Mart'a çağırıyoruz! Gel ki başka Özgecan'lar olmaması için mücadele büyüsün! Gel ki sömürüye, tacize, tecavüze, şiddete ve kadın cinayetlerine karşı sesimiz daha güçlü çıksın!

Devrimci İşçi Partili Kadınlar

Kadınlara karşı taciz, tecavüz, cinayet suçlarını işleyenlerde iyi hal ve tahrik indirimlerine son verilsin!

Kadınların korunmasının önündeki tüm bürokratik ve fiili engeller kaldırılсын!

Kadınlara yönelik suçlara ağırlaştırılmış caydırıcı cezalar uygulansın!

Kadın sığınaklarının sayısı, derhal yasal düzenlemelerde belirtilen zorunluluklara göre artırılsın!

Sığınakların tamamı kadın örgütlerinin yönetimine verilsin, kamu tarafından finanse edilsin!

Sığınma talep eden her kadına sigortalı güvenceli iş verilsin!

Çalışamayacak durumdaki kadınların mali güvence altına alınması için bütçede kaynak ayrılсын!

İyi aydınlatılmış sokaklarda, kamu ulaşımı yaygınlaştırılсын!

Erkek şiddetine karşı kadınların yönetimi altında öz savunma örgütlenmeleri kuralım!

8 Mart'ta meydanlara!

Erkek şiddetine karşı öz savunma örgütlenmeleri kuralım!

Özgecan Aslan'ın maruz kaldığı saldırı ve ardından vahşice katledilmesi, kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetlerine karşı toplumda ciddi bir duyarlılık yarattı. Her yıl yüzlerce kadının yaşamını elinden alan cinayetlere, çok daha fazlasının her gün karşı karşıya kaldığı şiddete ve tecavüze ve neredeyse her kadının maruz kaldığı çeşitli biçimlerdeki tacize karşı kadınların içten içe biriken öfkelerinin patlamasına yol açtı. Çünkü bu toplumda her yere korumalarıyla, şoförleriyle giden kadınlar dışında "Özgecan'ın başına gelen benim başıma gelmez" diyebilecek tek bir kadın yok. Dışarıdaki tehditlere karşı daha korunaklı olsalar da, onların bile en yakınlarındaki erkeklerin tehdidi altında olmadıklarını kesin olarak kim söyleyebilir? Özgecan'ın öldürülmesinin ardından yapılan eylemler, bir yandan bu öfkenin dışı vurumu bir yandan da kendini güvende hissederek yaşama isteğinin ifadesiydi.

Her kadın cinayetinin ardından, bu son olsun derken, kadınlar öldürülmeye devam ediyor. Devlet de kadınları değil, şiddetin failerini koruyor. Ve artık tahammülümüz kalmadı. Kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetlerinin önlenmesi yönünde taleplerimizin gerçekleşmesi için mücadele ederken, devletin korumadığı kadınların yaşamını savunmak için kadın dayanışmasını yükseltmenin zamanı geldi. Yani kadınların

şiddete karşı kendi savunmalarını kendilerinin sağlayacağı, caydırıcı bir güç oluşturacağı **öz savunma örgütlenmeleri** kurmanın zamanı.

Öz savunma örgütlenmelerinin oluşturulması ve bunların yaygınlaştırılması örneğin şiddet anında pratik olarak şiddetin savuşturulması ve engellenmesi ile sadece tek bir kadının yaşamının savunulmasını sağlamayacaktır, ki bu bile bugün temel ihtiyaçlarımızın başında geliyor. Aynı zamanda yaygınlaştıkça sorunun çözümü için çok daha uzun vadeli sonuçları olacaktır. Erkekler mahkemede ufak tefek göstermelik

hareketlerle ceza indirimi alırken, bir kaç istisna dışında kadınların meşru müdafaa-dan bile faydalanamaması karşısında toplumda öz savunma fikrinin meşruluğunun yaygınlaşmasını sağlayacaktır. Şiddet tehdidi altındaki kadınların erkekler karşısında kendilerini daha güçlü hissetmelerine neden olacak, yani sadece korumayacak aynı zamanda uğradığı şiddeti, tacizi, tecavüzü ortaya çıkarma konusunda kadınları cesaretlendirecektir. Bu tür meşru mücadele yöntemlerinin yaygınlaşması, mesela sokak ortasında boşanmak istediği kocası tarafından bıçaklanan kadını durup seyredenlerin

sayısını azaltacak, müdahale edeceklerin sayısını da arttıracaktır. Ve dolayısıyla büyük ihtimalle erkekler üzerinde yasalardan yönetmeliklerden daha fazla caydırıcı bir etki yaratacaktır.

Öz savunma örgütlenmeleri, tacizin, tecavüzün, şiddetin, kadın cinayetlerinin yaşandığı her yerde kadınların bedenlerini ve yaşamlarını savunmayı hedeflemelidir. Yani sadece sokakta değil, evde, işte, okulda, her yerde kadınlara yönelik saldırılara müdahale edebilecek mekanizmalar kurmalıdır. Bu öz savunma örgütlenmelerinin kurulmasında en geniş güç birliğinin sağlanması için sendikalar ve meslek örgütleri ilk adımı atarak kadın örgütleri ile birlikte siyasi partileri, kurumları ve bu perspektifi benimseyecek başka odakları bir araya getirebilir. Kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri artarken, bugün ihtiyacımız olan bizim de mücadelemizi farklı yöntem ve araçlarla büyütme olmalıdır. Öz savunma örgütlenmeleri kurmak da bu ihtiyacı karşılayacak en somut yöntemlerden birisi olarak karşımızda duruyor.

Öz savunma örgütlenmeleri kadınların yönetimi altında hareket etmeli, ama gönüllü olarak destek vermek isteyen erkekleri dışlamamalıdır. Böyle bir yaklaşım, sadece öz savunmanın saflarını genişletmekle kalmayacak, toplumda kadına saldırı ve şiddetin meşruluğunun ortadan kalkması için erkeklerin de eğitimine katkıda bulunacaktır.